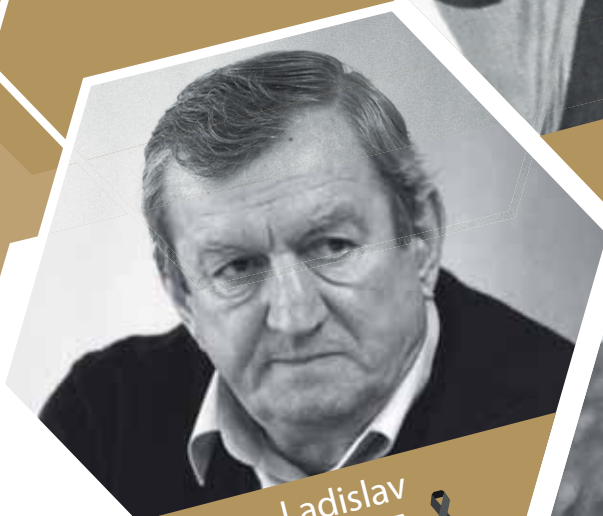

SIENĽ SLÁVY SLOVENSKÉHO FUTBALU

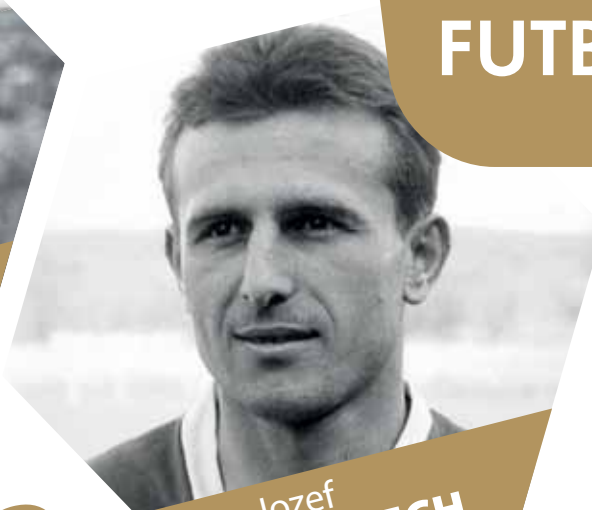
Ladislav
PAVLOVIČ

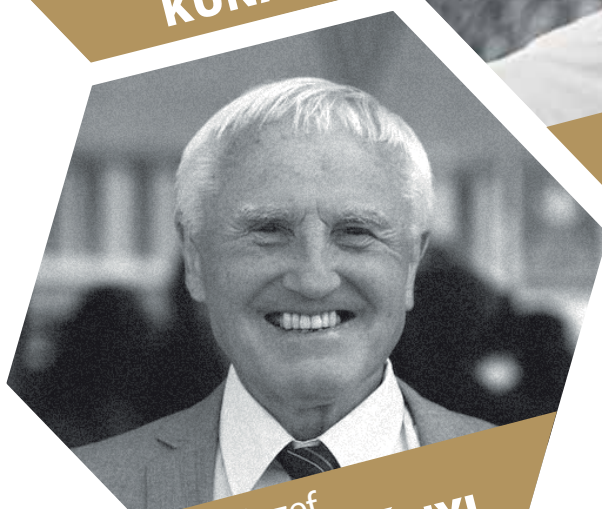
Ladislav
KUNA

Alexander
HORVÁTH

Jozef
JANKECH

Jozef
ŠTIBRÁNYI

2020
2021

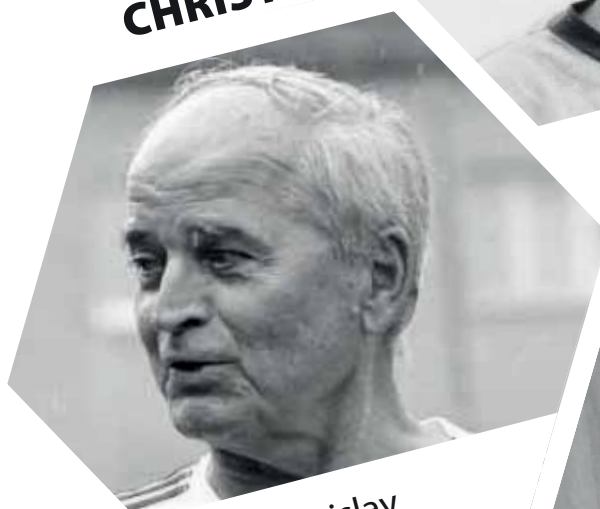
Jozef
MÓDER

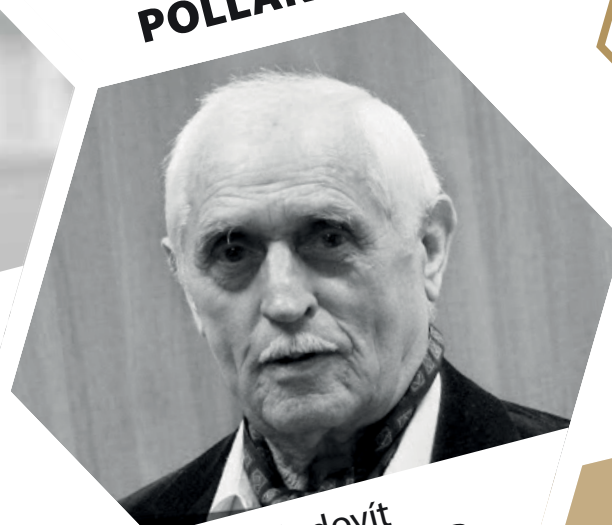
Vojtech
CHRISTOV

Jaroslav
POLLÁK

Stanislav
JARÁBEK

Ľudovít
CVETLER

víno z dvora

ÚPRIMNÉ VÍNA OD MALÝCH VINÁROV

Naše vína nájdete aj na
www.akevino.sk

Predaj alkoholických výrobkov
je zakázaný osobám mladším ako 18 rokov.

FANDÍME SRDCOM

SPOLU TO DÁME

“ ĎAKUJEM, ŽE FANDÍTE SRDCOM “

MAREK HAMŠÍK

nájdeš na fanshop.futbalsfz.sk

FANDI V NOVEJ KOLEKCII EURO 2020

#IDEMENAEURO

SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO FUTBALU

Vážení športoví priatelia,

Sieň slávy slovenského futbalu je možné prirovnať aj k rieke, ktorá postupne priberá prítoky, a tak neustále mohutnie. Každoročne je silnejšia o päť nových, povedané športovou terminológiou, skvelých posíl, ktoré opäť umocnia jej doterajší už aj tak dosť silný obraz. Výnimkou nebude ani „koronový“ rok, ktorý nás všetkých do veľkej miery odstrihol od kedysi bežných futbalových radostí.

Medzi laureátov opäť pribudnú osobnosti, ktoré sa významným a nezmazateľným spôsobom zaslúžili o rozvoj slovenského futbalu a preslávili ho neraz v celoeurópskom či celosvetovom kontexte. Ich životné a športové príbehy, ako aj artefakty s nimi spojené, budú ďalej obohacovať našu spoločnú historickú pamäť v našom futbalovom panteóne.

Život prináša aj smutné správy. Naše rady za posledný rok opustili tri významné osobnosti, ktoré sa významným spôsobom podieľali aj na činnosti Siene slávy slovenského futbalu ako členovia jej Čestnej rady. Tej jedinej prislúcha

právo a povinnosť vybrať si z návrhov každoročne päťicu laureátov, ktorá sa dočká slávnostného uvedenia do dvorany cti.

Mená Jozefa Vengloša, Milana Služaniča a Antona Urbana patria neodmysliteľne k dejinám slovenského futbalu a k sieni slávy, ktorej pomáhali svojím životom ako nespochybniteľné authority a zaslúžene

aj ako jej laureáti k etablovaní sa v štruktúre našej spoločnosti. Nikdy nezabudneme a ich pamiatku budeme s úctou a vďakou pripomínať aj budúcim futbalovým generáciám.

Verím, že už čoskoro sa dočkáme toho, že sa život postupne vráti do predkoronových koľají a Sieň slávy slovenského futbalu opäť ožije návštevami fanúšikov aj prostredníctvom tlačových besied s reprezentačnými trénermi, funkcionármi SFZ či pravidelnými stretnutiami s našimi jubilantmi. Je to oprávnené miesto, dýchajúce tou najkrajšou históriou pre každého, kto má slovenský futbal rád.

Ján Kováčik
prezident SFZ

BULLETIN SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO FUTBALU/ŠPORT EXTRA

◉ **Vydal:** Slovenský futbalový zväz v spolupráci s denníkom Šport ◉ **Zostavovateľ:** PETER ŠURIN ◉ **Zodpovedný redaktor:** PETER ŠURIN

◉ **Autori:** JURAJ ČURNÝ, PETER ŠURIN. **Fotografie:** RÓBERT BERENHAUT, ROMAN FERSTL, LUBOŠ PILC, JÁN SÚKUP, SITA, TASR.

Grafická úprava: ERIKA ŠTEKELOVÁ, CODES CREATIVE (titulná strana). **Korektúry:** JURAJ PODOLAN.

Tlač: Slovenská Grafia a.s., Pekná cesta 6, 843 03 Bratislava. Uzávierka 19. 3. 2021.

Ako príloha denníka Šport samostatne nepredajné.

Nevyschýnajúceho prameňa sa dotkli odchody veľikánov

O päť sa otvárajú dokorán dvere do Siene slávy slovenského futbalu. Do svetla uznania, rešpektu a ocenenia pribudnú po dnešnom dni k dvadsiatim šiestim laureátov ďalší.

Zložitá pandemická situácia, ktorá trvá v našej krajine už vyše roka, znemožnila vlni okrem iného aj slávnostne uviesť za mohutného potlesku prítomného auditória päťicu laureátov, ktorí tak sú členmi SSSF od roku 2020, ale ich mená sa verejnosti odhalili až teraz.

Spolu s nimi vstupuje cez slávobránu aj ďalších päť výnimočných osobností nášho futbalu, ich entrée bude datované k roku 2021.

Znamená to, že na slovenskom futbalovom panteóne sa bude zrkadliť tridsaťšesť legiend najpopulárnejšieho športu, ktoré sa okrem absolútneho futbalového majstrovstva počas kariéry a celého života prezentovali nespochybniteľnými vysokými morálnymi ľudskými hodnotami.

Celé desaťročia v slovenskom futbalovom priestore neexistovalo nič, čo by združilo, zoskupilo, spojilo tých, ktorých dennodenná poctivá práca si zaslúžila aj verejné morálne uznanie. Ako šiel čas, dlh voči nim narastal, pretože počet ľudí, ktorí futbalu a životu preň obetovali všetko, pribúdalo. Stavali základy mužstiev, klubov i samotného zväzu, organizovali zápasy, podujatia aj celé súťaže, často v neľahkých podmienkach formovali jednotlivcov, skupiny i združenia. Všetko na spoločnom fundamente, teda futbale v jeho všemožných farbách, odtieňoch, súvislostiach a okolnostiach. Nech bola spoločenská doba akákoľvek, futbal žil a plnil svoju úlohu tešiť, zabávať, povzbudzovať, vytvárať, vychovávať, rozvíjať.

Preto bolo veľkým nedostatkom v celej našej histórii, že vo futbalovom prostredí bolo namiesto panteónu iba holé nič. Prázdne miesto.

Počnúc 27. marcom 2016 to už nie je pravda. Biele miesto ničoty kolorujú každoročne najkrajšie farby, aké futbal prináša. Na palette Siene slávy slovenského futbalu sú, samozrejme, rozložené poctivá práca, úspech, rešpekt, pokora, človečenstvo, profesionalita a tým všetkým naplnení ľudia, ktorí vzišli z nášho prostredia, z tunajších pomerov i podmienok a sprevádzaní úctou nás všetkých vošli cez dokorán otvorené dvere na pódium glórie.

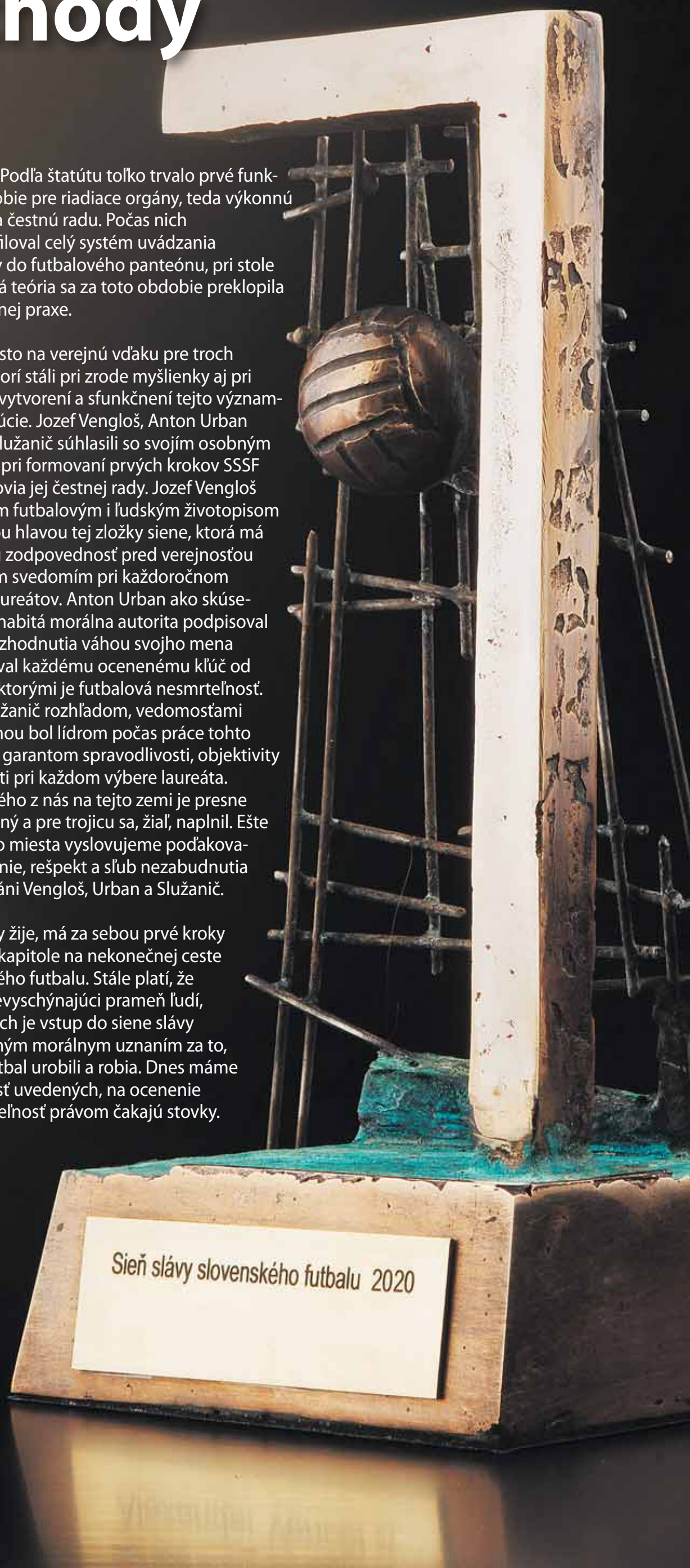
Sieň slávy slovenského futbalu je inštitúcia, má svoj štatút, štruktúru, logo. Má svoj obsah a formu, má vlastnú dokumentáciu. Jej reálna existencia je morálne splatenie dlhu dnešnej generácie slovenského futbalu voči všetkým predchádzajúcim.

Po štyroch rokoch trvania sa skončila jej premiérová

kapitola. Podľa štatútu toľko trvalo prvé funkčné obdobie pre riadiace orgány, teda výkonnú komisiu a čestnú radu. Počas nich sa vyprofiloval celý systém uvádzania laureátov do futbalového panteónu, pri stole vytvorená teória sa za toto obdobie preklapila do funkčnej praxe.

Tu je miesto na verejnú vďaku pre troch pánov, ktorí stáli pri zrode myšlienky aj pri reálnom vytvorení a sfunkčnení tejto významnej inštitúcie. Jozef Vengloš, Anton Urban a Milan Služanič súhlasili so svojím osobným vkladom pri formovaní prvých krokov SSSF ako členovia jej čestnej rady. Jozef Vengloš bol svojím futbalovým i ľudským životopisom nepísanou hlavou tej zložky siene, ktorá má najväčšiu zodpovednosť pred verejnosťou i vlastným svedomím pri každoročnom výbere laureátov. Anton Urban ako skúsenosťami nabitá morálna autorita podpísal všetky rozhodnutia váhou svojho mena a tým dával každému ocenenému kľúč od dverí, za ktorými je futbalová nesmrteľnosť. Milan Služanič rozhľadom, vedomosťami a charizmou bol lídrom počas práce tohto orgánu a garantom spravodlivosti, objektivity a férovosti pri každom výbere laureáta. Čas každého z nás na tejto zemi je presne vymedzený a pre trojicu sa, žiaľ, naplnil. Ešte raz z toho miesta vyslovujeme poďakovanie, uznanie, rešpekt a sľub nezabudnutia na vás, páni Vengloš, Urban a Služanič.

Sieň slávy žije, má za sebou prvé kroky v druhej kapitole na nekonečnej ceste slovenského futbalu. Stále platí, že máme nevyschýnajúci prameň ľudí, pre ktorých je vstup do siene slávy oprávneným morálnym uznaním za to, čo pre futbal urobili a robia. Dnes máme tridsaťšesť uvedených, na ocenenie a nesmrteľnosť právom čakajú stovky.

Čestná rada Siene slávy slovenského futbalu

JOZEF JANKECH (Narodil sa 24. 10. 1937 v Šali.)

Hral za Duslo Šaľa, TTS Trenčín a TŽ Třinec, po zranení odštartoval výnimočnú trénerskú kariéru. Viedol VSS Košice, Lokomotívu Košice, Martin, Žilinu, Slovan Bratislava, Levice, Dubnicu, v zahraničí zanechal významnú futbalovú stopu na Cypre, v Malajzii, Katare, Maldivách a v Spojených arabských emirátoch. V úlohe trénera slovenskej futbalovej reprezentácie pôsobil v rokoch (1995–1998) v 34 zápasoch. Výrazná osobnosť slovenského futbalu na poli hráčskom, trénerskom a funkcionárskom.

MICHAL ZEMAN (Narodil sa 28. 1. 1956 v Trnave.)

Slovenský novinár a publicista pokrývajúci takmer 40 rokov okrem futbalu tiež spravodajstvo z hádzanej, cyklistiky a ďalších športov. Účastník 11 záverečných turnajov MS a ME vo futbale, autor dokumentárnych kníh o týchto turnajoch. Napísal spolu 19 knižných publikácií, po rozpade Česko-Slovenska zakladateľ a organizátor ankiet Futbalista roka, od roku 2000 Ceny Petra Dubovského pre najlepšieho futbalistu Slovenska do 21 rokov, autor ankety Futbalista storočia a Tréner storočia na Slovensku.

JOZEF BARMOŠ (Narodil sa 28. 8. 1954 v Šuranoch.)

Legenda Interu Bratislava, v žltó-čiernom drese pôsobil 12 rokov. Päťkrát sa ocitol v Jedenástke roka (1977–1981), v roku 1978 bol druhý za Nehodom. Po ukončení štúdií na právnickej fakulte hral rok ako vojak v Dukle Praha, ČSSR reprezentoval v 52 zápasoch. Na ME 1980 sa zaslúžil o bronz, účastník MS 1982. V úlohe asistenta trénera Jozefa Jankecha viedol A-mužstvo SR, hlavný tréner SR do 21 rokov v rokoch 2007–2008. Posledné roky pôsobí v materskom Interi na pozícii prezidenta klubu.

DUŠAN RADOLSKÝ (Narodil sa 13. 11. 1950 v Trnave)

Bývalý hráč Trnavy, Dukiel v B. Bystrici, Táboře a Kroměříži sa vo futbalovom svete presadil najmä ako tréner. V jeho vizitke sú zastávky počas takmer troch desiatok aktívnych rokov na klubových lavičkách v štyroch krajinách a pri dvoch reprezentáciách. Je dvojnásobným Trénerom roka, držiteľom ceny Fair-play Ivana Chodáka, víťazom Poľského pohára, Osobnosťou denníka Pravda, nositeľom Strieborného odznaku SFZ, čestným občanom mesta Grodzisk. Členom Čestnej rady SSSF je od roku 2020.

VOJTECH CHRISTOV

(Narodil sa 16. 3. 1945 vo Vranove nad Topľou.)

Na vrcholnú scénu rozhodcov vstúpil v roku 1974 a zotrval na nej dlhých 18 rokov. V roku 1980 viedol finále PVP, o rok neskôr semifinále EPM. Na MS 1982 písal otvárací zápas šampionátu a vo finále (NSR – Taliansko) asistoval na čiare. V úlohe hlavného arbitra viedol finále ME 1984 Francúzsko – Španielsko, účastník MS 1986 v Mexiku. V roku 1994 prevzal Zlatý odznak FIFA, neskôr zastával funkciu delegáta UEFA.

JÁN ŠVEHLÍK (Narodil sa 17. 1. 1950 v Lovči.)

S futbalom začínal v Žiari nad Hronom, od roku 1969 hral 13 sezón za Slovan Bratislava. Je dvojnásobným majstrom Európy, z roku 1976 a v kategórii do 23 rokov (1972). Navždy je zapísaný v histórii ako autor jedného z finálových gólov na ME'76. Získal štyri majstrovské ligové tituly, na konte má 300 zápasov a v nich 79 gólov v najvyššej súťaži. Po skončení hráčskej kariéry zostal súčasťou bratislavského klubu ako tréner či funkcionár na viacerých postoch. Je držiteľom Zlatého odznaku SFZ, Ceny fair-play Ivana Chodáka, od roku 2016 je čestným členom SFZ.

DUŠAN KEKETI (Narodil sa 24. 3. 1951 v Bratislave.)

Brankár vysokej kvality po mládežníckych rokoch v ČH strávil podstatnú časť hráčskej kariéry v drese Spartaka Trnava, jej záver v Austrii Klagenfurt, vojenčil v Dukle B. Bystrica. Má bronzovú medailu z ME 1980 a zlatú v kategórii do 23 rokov z ME 1972. Sedemnásobný čs. reprezentant získal tri ligové tituly. V období rokov 2007 – 2008 a 2013 – 2015 bol generálnym manažérom, od januára 2015 do decembra 2018 prezidentom Spartaka Trnava, pracoval aj ako riaditeľ NTC Senec a v štruktúre Únie ligových klubov ako riaditeľ (2011 – 2013).

Výkonná komisia Siene slávy slovenského futbalu

PETER PÁLENČÍK (Narodil sa 8. 8. 1975 vo Vranove nad Topľou.)

Vyšťudoval pedagogickú fakultu Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre. V štruktúrach SFZ pracuje od roku 2004. Najprv ako koordinátor mládeže, od augusta 2005 do decembra 2019 na medzinárodnom a organizačnom úseku, z toho posledných deväť rokov ako jeho vedúci. Pôsobil aj ako technický vedúci reprezentácie do 21 rokov a riadil logistiku reprezentačného áčka. Od 1. januára 2020 je generálnym sekretárom SFZ. Na úrovni UEFA pôsobil ako zápasový riaditeľ pre kluby Šeriff Tiraspol, Zenit Petrohrad, Sporting Lisabon, CSKA Moskva, Schalke 04 Gelsenkirchen. Členom výkonnej komisie SSSF je od decembra 2019.

STANISLAV DUTKA (Narodil sa 24. 12. 1947 v Ružomberku.)

V máji 1967 nastúpil do Čs. rozhlasu v Banskej Bystrici, po piatich rokoch prišiel do Bratislavy. Absolvent FF UK (žurnalistika). Účastník štyroch záverečných turnajov MS, dvoch ME, desiatich OH a ZOH. Pôsobil na niekoľkých MS a ME v atletike, športovej strelbe, basketbale a hokeji. V roku 2012 odišiel do dôchodku, naďalej spolupracuje s RTVS. Vo výkonnej komisii SSSF pracuje od jej vzniku na jeseň 2015.

MARCEL MERČIAK (Narodil sa 31. 8. 1975 v Prešove.)

Absolvent Katedry žurnalistiky na FiF UK Bratislava. V STV externý redaktor v rokoch 1994–1997, od júla 1997 športový komentátor a redaktor športového spravodajstva. Je vedúcim odboru športu STV v Sekcii športu RTVS, komentoval šesť turnajov MS a šesť ME, účastník dvanástich olympijských hier. Dvakrát držiteľ ocenenia Absolútny OTO, trikrát vyhral anketu OTO športový moderátor, trikrát OTO športový komentátor, celkovo komentoval viac ako 700 futbalových prenosov, sedemkrát moderoval galavečer Futbalista roka. Vo výkonnej komisii SSSF pracuje od jej vzniku na jeseň 2015.

PETER ŠURIN (Narodil sa 6. 6. 1965 v Bratislave.)

Absolvent VŠ, odbor žurnalistika. Redaktor týždenníka Tip, od júna 1990 takmer 25 rokov v denníku Šport, šesťnásť rokov v úlohe vedúceho futbalového oddelenia. Ako novinár účastník troch MS a troch ME, viedol slovenský mediálny dom na Eure 2016 a ME 21 v Poľsku 2017. Slovensko (predtým ČSSR) zastupoval od roku 1990 v ankete France Footballu Zlatá lopta, spolupracoval na viacerých knižných publikáciách, od 1. apríla 2015 zamestnaný na PR oddelení SFZ. Vo výkonnej komisii SSSF pracuje od jej vzniku na jeseň 2015.

PAVOL HOZLÁR (Narodil sa 17. 5. 1965 v Trenčíne.)

Absolvent gymnázia, VŠE v Bratislave. Vo futbale sa zviditeľnil v pozícii prezidenta klubu Ozeta Dukla Trenčín (1995–2002), dva roky bol členom Rady SFZ, tri roky (1999–2002) zastával funkciu viceprezidenta SFZ pre štátnu reprezentáciu. Od roku 2014 je na čele Siene slávy trenčianskeho futbalu, v profesnom živote zastáva momentálne post generálneho riaditeľa Expo Center a.s. Vo výkonnej komisii SSSF pracuje od jej vzniku na jeseň 2015.

Tajomník Siene slávy slovenského futbalu

PETER ZEMAN (Narodil sa 21. 2. 1973 v Piešťanoch.)

Aktívne hral futbal na amatérskej úrovni v nižších súťažiach. Absolvent konzervatória, VŠ UK v Bratislave, bývalý profesionálny hudobník orchestrov ÚH Praha a VH OS SR a prezidenta SR v Bratislave. Od roku 2006 pôsobí na PR oddelení SFZ, autor štatistických častí knižných publikácií prevažne o záverečných turnajoch MS a ME a biografii futbalových osobností, v súčasnosti junior PR manažér SFZ. Vo funkcii tajomníka SSSF je od jesene 2015.

ALEXANDER HORVÁTH

ALEXANDER HORVÁTH (28. 12. 1938, Mošovce)

- účastník MS 1970 v Mexiku
- v čs. lige odohral 172 zápasov, strelil 15 gólov
- 25 medzištátnych zápasov odohral s plnou minutážou, v jednom hral 45 minút, spolu 2295 minút v národnom drese
- v zápasoch Pohára víťazov pohárov nastúpil 17-krát, dal 1 gól

OBRANCA

REPREZENTÁCIA

26 zápasov (1964 – 1970)

3 góly

REPREZENTAČNÝ DEBUT

11. 10. 1964

v Budapešti Maďarsko – ČSSR 2:2

HRÁČSKA KARIÉRA

Slavoj Lučenec, Spartak Detva,
ODA Trenčín

Dynamo Žilina (1958 – 1963)

Slovan Bratislava (1963 – 1970)

Royal Daring Club Molenbeek
(1970 – 1972)

ÚSPECHY

1 x víťaz PVP so Slovanom
Bratislava (1969)

- majster ČSSR (1970)

- víťaz Čs. pohára (1968)

- víťaz Slovenského pohára
(1970)

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

RWD Molenbeek (1977/78 a 1987/88)

Sakaryaspor (1988)

RAA La Louviere (1991/92)

Kapitán z kremeňa

Po návrate na Tehelné pole pri 100. výročí založenia Slovana.

Rodák z Mošoviec pri Martine s futbalom začínal v Lučenci. Do naozaj veľkého futbalu vstúpil v drese žilinského Dynama, s ktorým si zahral vo februári 1962 vo štvrtfinále PVP proti Fiorentine. O sedem rokov neskôr ako kapitán Slovana Bratislava prevzal z rúk vtedajšieho prezidenta UEFA Gustava Wiederkehra trofej, určenú víťazovi tejto európskej súťaže! „**Bol to najkrajší deň v mojom futbalovom živote.**“

Vysoký, výborne stavaný, elegantný, húževnatý a nekompromisný v súbojoch po boku Popluhára a neskôr Hrivnák strávil najúspešnejšie obdobie v belasých farbách bratislavského klubu. Postupne sa z futbalového nezbedníka, výmyselníka a búrliváka stal rozvážnym inteligentným lídrom na ihrisku aj v kabíne, majúcim veľký rešpekt okolia. Ako sa on posunul z tovariša na stopérskeho majstra, bol vzorom pre svojich nástupcov Ľudovíta Zlochu či Jozefa Čapkoviča. Bolo mu vlastné hrať tvrdo, dôrazne, ale nie zákerne, ťahať súpera za dres sa mu hnusilo.

„**S mojimi 177 centimetrami som hral proti mnohým, čo mali meter deväťdesiat. A pri hlavičkových súbojoch boli proti mne chudáci. Portugalčan José Torres, ktorý hral za Benficu, len krútil hlavou, že čo sa robí. Odťahoval sa odo mňa doľava, doprava, ale ani tak nemal šancu získať čo len jednu loptu, zmeniť jej smer či ju pridvihnúť. Vždy som bol pri nej skôr ako on,**“ zaspomínal kremenitý obranca.

V reprezentácii hral od roku 1964, jeho vrcholom v nej bola účasť na majstrovstvách sveta 1970, kde reprezentačnú kariéru ukončil. Po nich dostal súhlas na zahraničný angažmán, zvolil

belgickú možnosť, bruselský klub RWD Molenbeek. Veľa si tam však nezahral, po polroku si roztrhol achilovku a napriek trom operáciám sa už do pozície opory mužstva nikdy nedostal. Plynule preto prešiel na trénerskú lavičku, viedol mládežnícke tímy aj béčko RWDM, opakovane ho v krízových chvíľach poverili funkciou pri prvom mužstve a on vždy určenú úlohu splnil.

Život v metropole Belgicka, nielen ten futbalový, ho oslovil natoľko, že zvolil predĺženie pobytu o rok. Požiadal o súhlas československé úrady a keď ho nedostal, rozhodol sa ostať aj tak. S vedomím následkov, ktoré vtedy emigrácia znamenala. Z jedného dňa na druhý akoby prestal pre verejnosť doma existovať. Vyškrtli ho z kníh, zápisov, histórie, z verejných zdrojov zmizli jeho fotografie, hoci tie z mája 1969, súvisiace s víťazstvom v PVP, boli viac ako významné a mapujúce výnimočný úspech celého nášho futbalu.

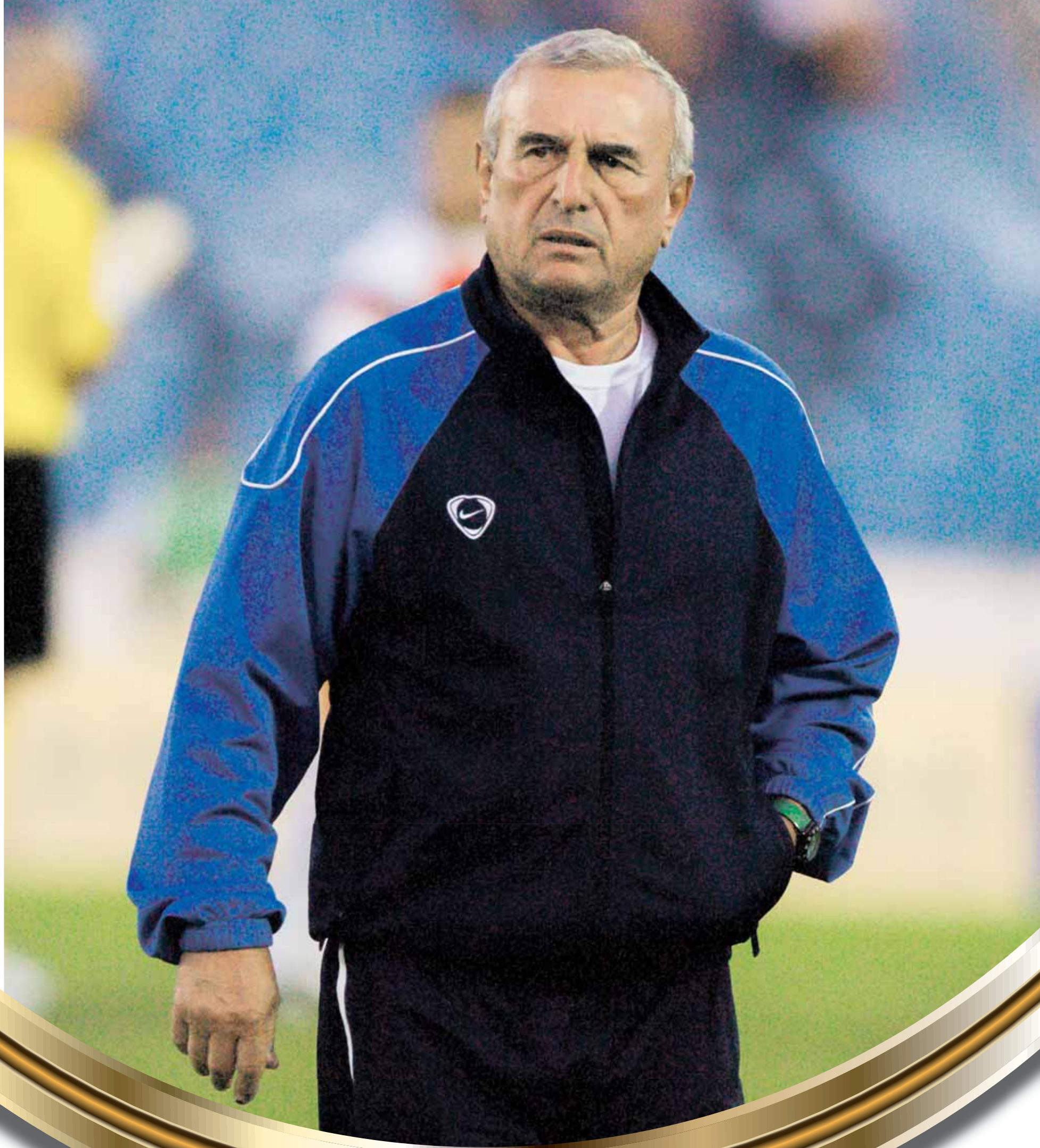
V civilnom živote sa z vyučeného zámočníka stal dekoratívny, so starším synom Igorom začali podnikať, mladší Erik šiel hrať futbal do Španielska. Jeho krédom bolo, že nemá zmysel sa sťažovať, preto tak nikdy nerobil, vždy sa sám staral, aby jemu a jeho rodine nič nechýbalo.

Ochutnal trénerský chliebík aj v Turecku v Sakaryaspor. Problémom však bol jazyk, preto táto epizóda trvala len krátko, štyri mesiace. Sám skončil, nevedel sa dohovoriť a bez toho sa trénerstvo nedá praktikovať, vlastne, ako tvrdí, bez komunikácie sa nedá normálne žiť. Ešte raz si sadol na trénerskú lavičku v malom klube z mestečka La Louviere a potom sa už stal fanúšikom. Nezabudnuteľnou osobnosťou ostal, je a bude ňou navždy.

**SIENĽ
SLÁVY
SLOVENSKEHO
FUTBALU**

JOZEF JANKECH

JOZEF JANKECH (24. 10. 1937, Šaľa)

- útočník, prípadne ofenzívny stredopoliar v Šali, Uherskom Hradišti, TTS/ Jednote Trenčín, TŽ Třinec, hráčsku kariéru predčasne ukončil pre zranenie kolena
- ako tréner viedol tímy v 576 zápasoch v najvyššej česko-slovenskej a slovenskej súťaži.
- od 4. júla 1995 do 23. októbra 1998 bol trénerom slovenskej reprezentácie

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

TŽ Třinec (1966 – 1973), VSS Košice (1973 – 1975), Lokomotiva Košice (1975 – 1976), Strojárne Martin (1976 – 1978), Lokomotiva Košice (1978 – 1980), Nea Salamina Larnaka (1980 – 1983), Lokomotiva Košice (1983 – 1985), ZVL Žilina a olympijské mužstvo ČSSR (1985 – 1987), TTS Trenčín (1987 – 1988), Slovan Bratislava (1988 – 1990), Kuala Lumpur (1990 – 1991), VSS Košice (1991), Inter Bratislava (1991 – 1992), Slovan Levice (1993), Katar Sport Club (1993 – 1994), Levice (1994 – 1995), reprezentácia Slovenska (1995 – 1998), ZŤS Dubnica (1998 – 1999), Maldivy (2000 – 2003), ZŤS Dubnica (2003 – 2004), Slovan Bratislava (2005 – 2007), Maldivy (2007 – 2008), Banská Bystrica (2008 – 2010), Slovan Bratislava (2010)

REPREZENTÁCIA

34 zápasov

18 víťazstiev

6 remíz

10 prehier

ÚSPECHY

1 x majster Južnej Ázie (2008)

- víťaz Československého pohára (1979)

Tréner roka (2009)

Tréner mesiaca podľa AFC (január 2003)

Cena Jána Popluhára (2019)

3 x víťaz Slovenského pohára (1979, 1985, 1989)

Úspechy podložené človečinou

Hráč poctivec. Tréner autorita. Človek charakter.

Je jednou z najväčších osobností slovenského futbalu, jeho žijúcou legendou. Kapitoly počas hráčskej éry farbíl šikovnosťou najmä v Trenčíne a Třinci, kde v 29 rokoch presedlal na dráhu trénera. A po nej kráčal, šiel a napredoval – nikdy, nikdy necúval – 44 rokov.

Hoci nezískal majstrovský titul, ani ako hráč ani ako tréner, jeho futbalový život bol úspešný. Číslo majúce obrovská váhu za všetky: na lavičke moravských a slovenských klubov odkoučoval v najvyššej súťaži 576 zápasov. Naposledy viedol Slovan Bratislava a keď tam začiatkom októbra 2010 skončil, mal tesne pred 73. narodeninami.

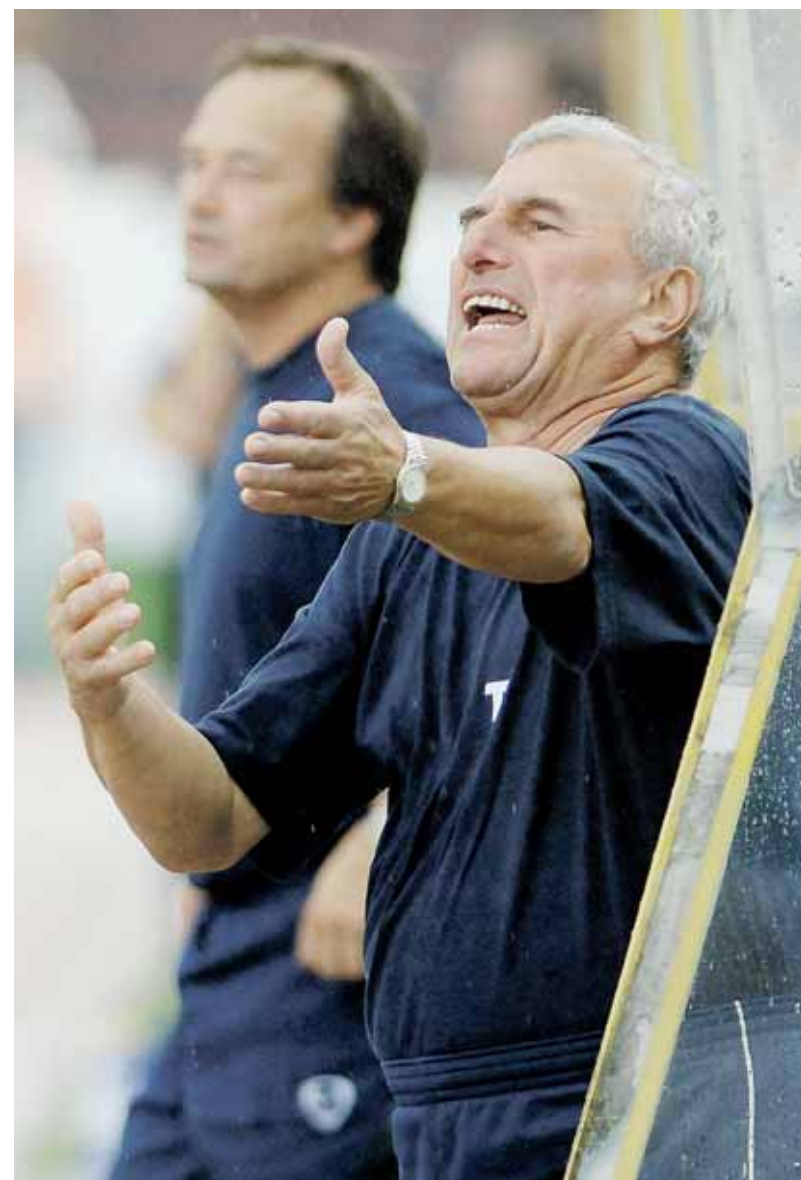
Sám prízvukoval, že prakticky šiel z adresy na adresu viac ako štyri desaťročia, že medzi jednotlivými štáciami nemal žiadne prestoje. Všade, doma i za hranicami, ho charakterizovali poctivá robota, výsledky, dobrácka nekonfliktná povaha a rešpekt. Ten si vedel získať bez výbuchov, teatrálnosti i excentrizmu, mýlil sa však ten, kto si zamenil jeho slušnosť s mäkkou povahou. Ak bolo treba, vedel zvýšiť hlas, pritvrdiť aj v slovníku, ale bol to nie častý spôsob na presadenie správnych myšlienok v šatni či na ihrisku. Pretože jeho najsilnejším argumentom bol vždy herný prejav ním vedeného mužstva, a to, čo hráči dosiahli. Iba dvakrát nenaplnil dohodnutú dobu zmluvy: pri slovenskej reprezentácii a na poslednom pôsobisku trénerskej kariéry, v bratislavskom Slovane, keď ho viedol tretí raz.

Súčet hodín strávených pri futbale, by sa v jeho prípade zliat do rokov, sám hovorí, že pre futbal nebol doma dokopy celé štvrtstoročie. V zahraničí strávil vyše desať rokov, najprv na Cypre, potom v Katare, Malajzii a na Maldivách.

Štatistiku odkoučovaných zápasov si nerobil, nepochybne však métu tisícky na trénerskej lavičke pokoril. Nikdy si ani nevybral jedno, päť či desať stretnutí, ktoré by označil za najlepšie. Hoci v celej tej plejáde duelov sú také, na ktoré nikdy nezabudne. Ako reprezentačný tréner Slovenska na kvalifikačné víťazstvo nad Českom, ako kormidelník

**SIENĽ
SLÁVY
SLOVENSKEHO
FUTBALU**

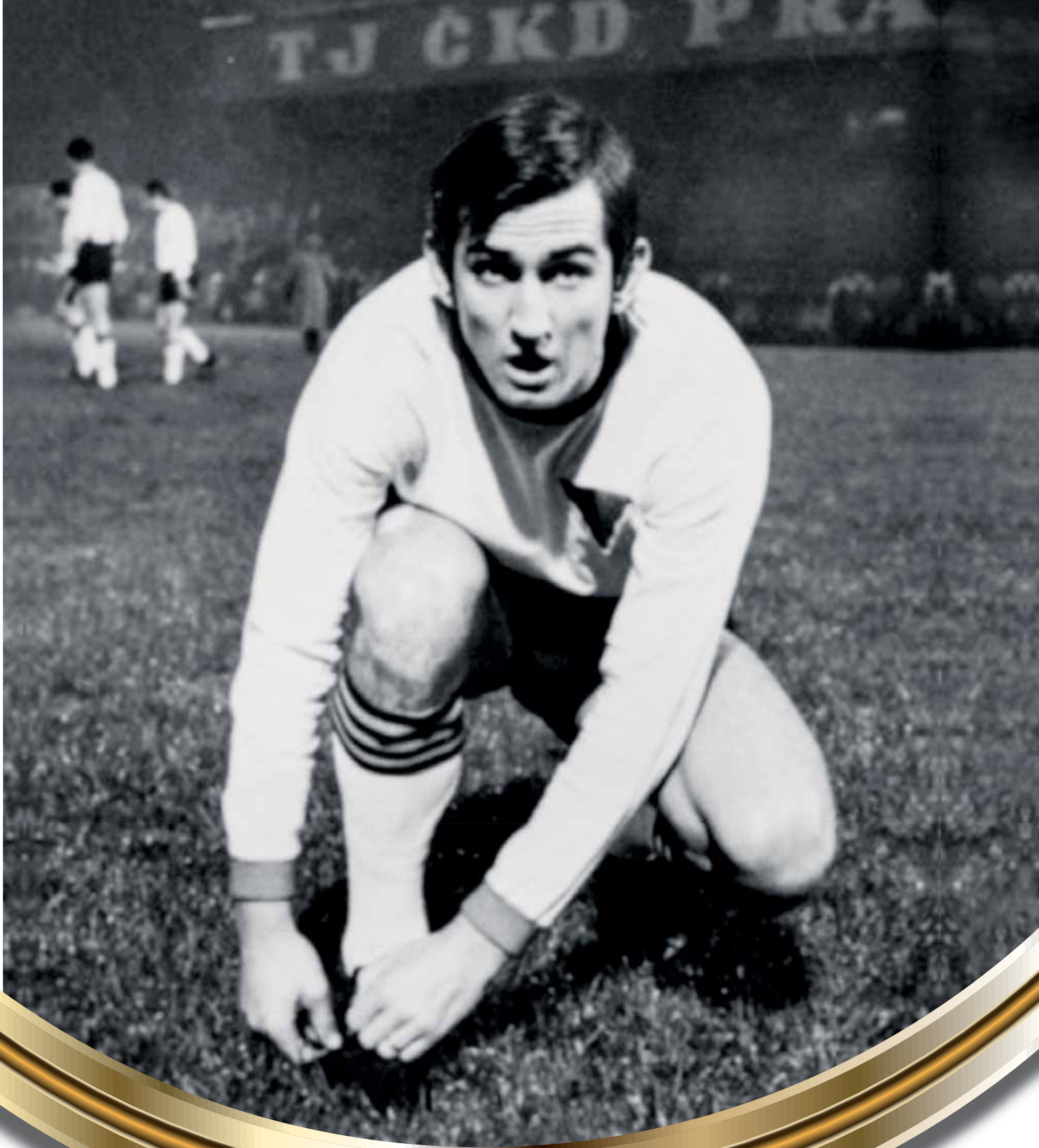

Zvyčajne pokojný, občas prejavil na lavičke emócie aj on.

Lokomotívy Košice na víťazstvo vo finále Čs. pohára, ako šéf národného tímu Maldiv na finálový triumf nad Indiou v majstrovstvách Južnej Ázie. Osobne si veľmi cení štyri postupy do najvyššej súťaže – s Třincem, košickou Lokomotívou, Dubnicou a Slovanom. Patrí medzi rekordérov v Slovenskom pohári, ním vedené tímy ho získali trikrát. Je členom Siene slávy trenčianskeho futbalu, od vzniku čestnej rady Siene slávy slovenského futbalu je jedným z jej pilierov, udelili mu Cenu Jána Popluhára, najvýznamnejšie slovenské ocenenie za dlhodobé pôsobenie v duchu fair play.

K jeho ľudskému obrazu patrí aj manželka Edita, s ktorou sú spolu 55 rokov, syn Jozef a dcéra Karin, štyria vnuci a jedno pravnúča. Brázda ním vyrytá v slovenskom futbale, je hlboká a je v nej všetko, čo má byť. Vráťane jeho motta, že „futbal nie je rozprávka“, preto, aby dobro zvíťazilo, treba sa o to pričiniť poctivou prácou.

LADISLAV KUNA

LADISLAV KUNA

(3. 4. 1947, Hlohovec – 1. 2. 2012, Bratislava)

- číslo 9, ktoré nosil v Spartaku, vyradili, na červeno-čier-
nom trnavskom drese si ho už nikto neoblečie
- južná tribúna Štadióna Antona Malatinského nesie
jeho meno
- v EPM odohral 20 zápasov/5 gólov, v PVP 6/1,
v Pohári UEFA 5/1

REPREZENTÁCIA

47 zápasov (1966 - 1974)

9 gólov

REPREZENTAČNÝ DEBUT

18. 5. 1966

v Prahe ČSSR – ZSSR 1:2

HRÁČSKA KARIÉRA

Slovan Hlohovec

Spartak Trnava (1964 – 1980)

Admira Viedeň (1980 – 1983)

St. Pölten (1983 - 1985)

ÚSPECHY

- 1 x** - účastník MS (1970)
- Futbalista roka (1969)
- semifinále EPM (1969)
- víťaz Stredoeurópskeho pohára (1967)
- 2 x** - víťaz Slovenského pohára (1971, 1975)
- 3 x** - víťaz Čs. pohára (1967, 1971, 1975)
- 5 x** majster ČSSR (1968, 1969, 1971, 1972, 1973)

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

VSE St. Pölten (asistent, 1985 - 1987), Spartak Trnava (1988 – 1990), Admira Wacker Mödling (1991 – 1992), 1. Wiener Neustädter (1992 – 1993), Ozeta Dukla Trenčín (1995 – 1996), PFK Piešťany (1997 – 1999), DAC Dunajská Streda (1999 – 2001, 2005), Železiarne Podbrezová (2001 – 2004), ŠKF ZŤS VTJ Martin (2005)

FUNKCIONÁRSKA KARIÉRA

prezident Spartaku Trnava (2006 – 2012)

Elegán na všetkých pozíciách

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKEHO
FUTBALU**

Ladislav Kuna (v strede) vždy spájal. Vľavo zástupca fanúšikov Marian Galbavý, vpravo generálny manažér Spartaka Pavel Hoftych.

Trnava mala sedemnášť rokov správneho chlapa, ktorý futbal miloval a odovzdával mu všetko. Elegantný švihák, ovládajúci loptu so zdvihnutou hlavou, s vynikajúcou technikou mal, má a na vždy bude mať miesto v zlatej histórii nášho klubového i reprezentačného futbalu.

Do slovenského Ríma prišiel pred dovŕšením sedemnástich rokov, vyhliadol si ho osobne Anton Malatinský. V júli 1964 odohral svoj prvý prvoligový zápas, osud chcel, že proti odvekému rivalovi bratislavskému Slovanu. V drese Spartaka nastúpil na 424 prvoligových duelov, čo je najviac spomedzi slovenských futbalistov. Patrí do desaťčlennej skupiny hráčov, ktorí s Trnavou získali päť majstrovských titulov

Bol ťahúňom tzv. zlatého Malatinského mužstva, ktoré malo nakročené do výšin európskeho futbalu. Pamätne odvetné semifinále EPM, hrané vo štvrtok 24. apríla 1969, režíroval herne aj strelecky práve on, dal Ajaxu Amsterdam dva góly a hoci napokon postúpil holandský súper, celá Európa vedela, akí futbalisti za Spartak hrajú. Celkom logicky sa práve trnavské číslo 9 stalo Futbalistom roka 1969.

Sám hovoril, že mal permanentnú ponuku z pražskej Slavie, uchádzal sa o neho Slovan Bratislava, no odišiel z Trnavy až v závere hráčskej kariéry, keď dostal súhlas na zahraničný angažmán, v rakúskej lige mal bilanciu 90 zápasov, 6 gólov.

Napriek tomu, že bol výraznou osobnosťou mužstva, nepôsobil na

verejnosti tak hviezdne ako jeho spoluhráči Adamec či Dobiaš. Vždy mu bolo vlastné uvážlivé vyjadrenie, ktorému ale nechýbala razancia, keď bolo treba. Rovnako ako na ihrisku, kde popri vycibrenej technike sa prezentoval umiestnenou aj tvrdou strelou. Ním dosiahnutých 86 ligových gólov z postu stredopoliara je ďalší úctyhodný futbalový počin.

Tak ako osobná pozvánka na rozlúčkový zápas legendárneho sovietskeho brankára Leva Jašina 12. mája 1971 v Moskve.

V reprezentačnom drese sa predstavil na majstrovstvách sveta v roku 1970 v Mexiku, v národnom mužstve však napokon skončil príliš skoro, ešte len ako 27-ročný. Posledným jeho vystúpením bol kvalifikačný zápas vo Wembley 30. októbra 1974.

Po skončení hráčskej kariéry začal už v 37 rokoch s trénerstvom v St. Pöltene. Aj na tomto fóre prezentoval obdivuhodný cit pre futbal, postreh, vnímanie detailu, zároveň uplatnil svoj dar empatie a ako tréner bol rovnako charizmatik ako hráč. V roku 1995 mu bol ponúknutý post reprezentačného trénera Slovenska, ale on ho neprijal.

Ako tréner pôsobil v slovenskej I. aj II. lige, potom ho oslovil „jeho“ trnavský Spartak, kde potrebovali skonsolidovať funkcionársku štruktúru a navrhli ho na post najvyšší. V decembri 2006 sa stal predsedom predstavenstva, a tak, ako mu bolo vždy vlastné, precíznou robotou posúval klub ďalej. Do posledného dňa svojho života bol spojený s futbalom, so Spartakom Trnava.

LADISLAV PAVLOVIČ

LADISLAV PAVLOVIČ

(8. 4. 1926, Prešov – 28. 1. 2013, Prešov)

- **držiteľ Ceny fair play Ivana Chodáka aj Ceny fair play SOV**
- **člen Siene slávy mesta Prešov**
- **Prešovský športovec 20. storočia**
- **v čs. Klube ligových kanonierov mu patrí odznak č. 4**
- **je najstarším Slovákom v čs. I. lige, zápas 24. 10. 1965 proti Slavii Praha odohral vo veku 39 rokov, 6 mesiacov, 16 dní**

ÚTOČNÍK

REPREZENTÁCIA

14 zápasov (1952 – 1960)

2 góly

REPREZENTAČNÝ DEBUT

14. 9. 1952

v Prahe ČSR – Poľsko 2:2

HRÁČSKA KARIÉRA

Tatran Prešov (1948 – 1954, 1956 – 1966)

ČH Bratislava (1954 - 1956)

ÚSPECHY

3. miesto v Pohári národov (1960)

2 x kráľ ligových strelcov (1960/61, 1963/64)

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

dorast Tatрана Prešov

seniorské tímy Tatрана Prešov, Spišskej Novej Vsi, Bardejova

ÚSPECHY

1 x - dorastenecký majster Slovenska (1966)

Ruský cár

Je najväčšou postavou v bohatej histórii prešovského futbalu. V metropole Šariša bol nesmierne populárnou osobnosťou, už za života sa stal legendou, rovnako ako jeho prezývka Ruský cár.

Stal sa trvalou súčasťou dejín slovenského futbalu, je a bude symbolom športového majstrovstva, bol vzorom svojim futbalovým umením aj vernosťou k jednému klubu. V zeleno-bielych farbách Tatрана strávil s výnimkou vojenčiny celú hráčsku kariéru, v osobnej vizitke má zaznamenaných šesťnásť prešovských rokov.

Bol hravé dieťa, len čo pribehol zo školy, hodil tašku do kúta a ponáhlal sa na ihrisko. Pavlovičovci bývali na Bardejovskej ulici blízko štadióna, otec mal neďaleko krčmu. Za seniorov Prešova začal talentovaný útočník hrať v dorasteneckom veku, k premiérovému štartu v prvom tíme v roku 1948 mu pomohla náhoda. V mužstve Tatрана hrali niekoľkí Maďari, ktorí pred zápasom v Levoči zmizli. Talentovaného dorastenca tréner Wintner povolal spolu s bratom Rudolfom. Laco dal v tom stretnutí tri góly a po postupe Tatрана do najvyššej súťaže už mal stabilné miesto v základnej zostave.

Zdobil ho ozajstný futbalový kumšt, nevyspytateľné kľučky, rýchla a presná strelba, vlastná mu však bola pokora k životu. V lige odohral celkom 347 zápasov, strelil 164 gólov, z toho 150 vo farbách Tatрана. Deväťkrát bol najlepším strelcom mužstva, dvakrát celej ligy, v roku 1964 bol piatym kanonierom v Európe. Svoj stý ligový gól strelil Slovanu, konkrétne Schrojfovi, ním zavŕšil hetrik a víťazstvo 3:1. Jeho recept na góly nebol tajomstvom: „**Treba mať talent, ľúbiť futbal a potom už záleží na príprave a ctížiadosti v zápase. Ja**

som po každom tréningu ešte 20 minút nacvičoval strelbu. Ovládal som niektoré kopy tak perfektne, že hoci brankári tušili, kam lopta poleťí, boli bezradní. Mal som výhodu, že som bol rýchly, bojovný, neraz som sa ocitol na polovici súpera úplne sám, a dával som góly z únikov. Vedel som čítať hru, preto lopty, ktoré vypadávali brankárom z rúk, mi otvárali dvere ku gólom.“ Skoro každý oslávil parádny kotrmelcom.

Príznačná pre neho bola slušnosť počas hry, v celej kariére nebol ani raz vylúčený.

V reprezentačnom drese strelil dva góly, ten druhý je pamätný, lebo ním podčiarkol víťazstvo Československa nad Francúzskom 2:0 v zápase o 3. miesto v Pohári národov v roku 1960.

Od svojich začiatkov nosil dres s číslom 7. S hráčskou kariérou sa rozlúčil 11. mája 1966 v Prešove zápasom bývalí reprezentanti ČSSR - Honvéd Budapešť.

V zime popri futbale aktívne hrával ľadový hokej, vídavať ho bolo i na zápasoch prešovských hádzanárov. Bol aj zakladateľom ženského futbalu v Prešove

Patrí mu titul Zaslúžilý majster športu a Vzorný tréner.

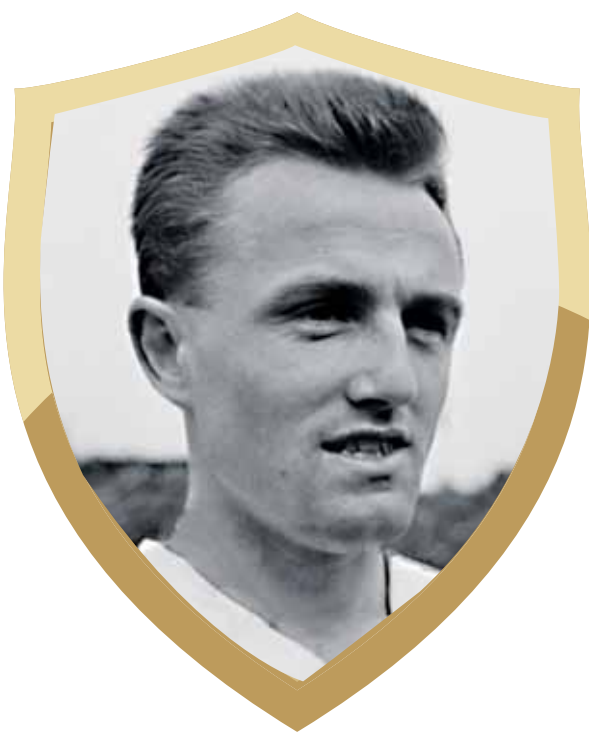
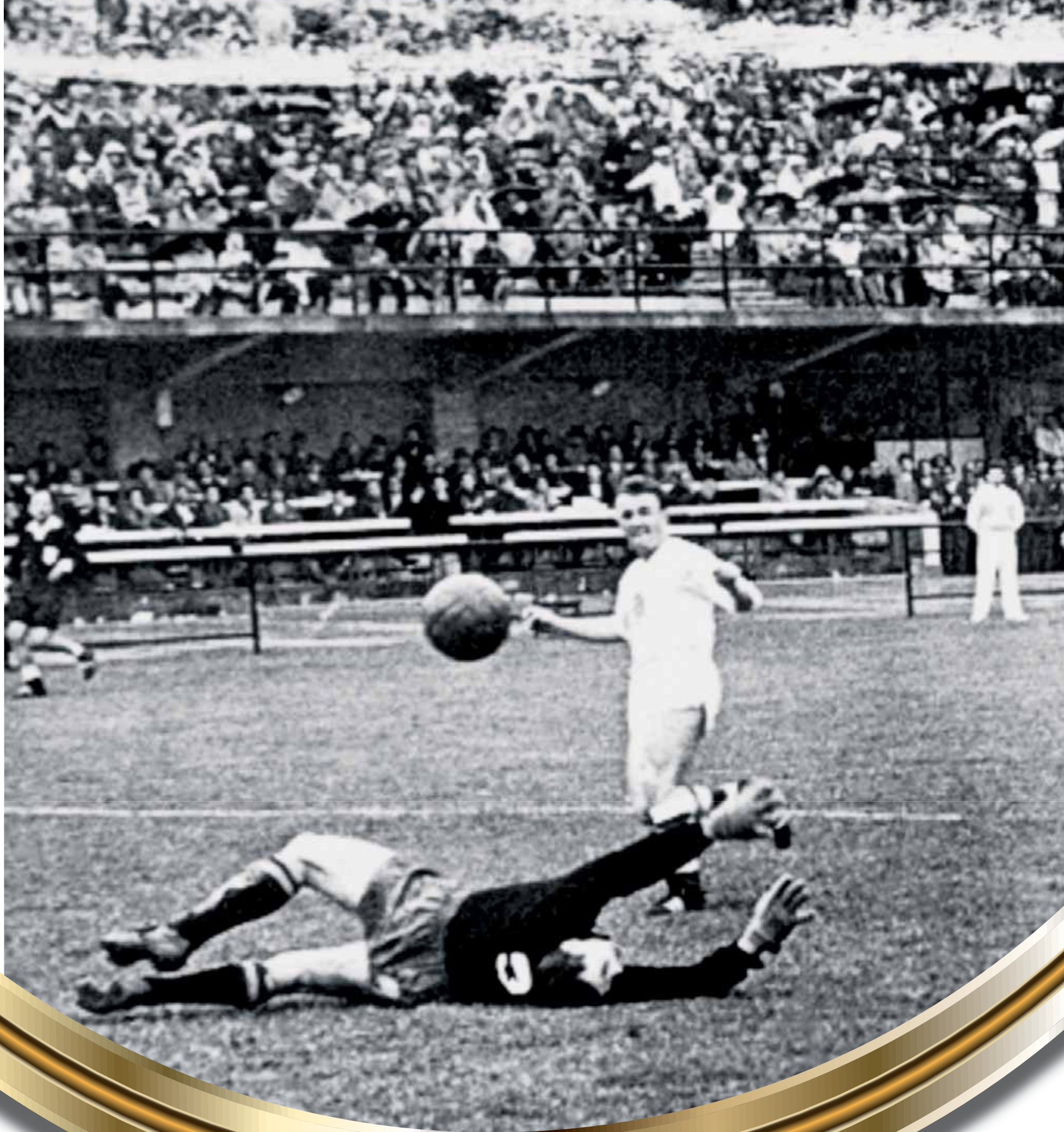

Pred rozlúčkovým zápasom mu gratuluje Josef Masopust.

**SIEN
SLÁVY
SLOVENSKÉHO
FUTBALU**

JOZEF ŠTIBRÁNYI

JOZEF ŠTIBRÁNYI

(11. 1. 1940, Vlčkovce)

- v čs. lige odohral 121 zápasov, strelil 14 gólov
- prvý slovenský futbalista, ktorý strelil gól na finálovom turnaji MS
- člen Siene slávy českého futbalu ako súčasť tímu z MS 1962 v Čile
- držiteľ titulu Majster športu

REPREZENTÁCIA

9 zápasov **1** gól

REPREZENTAČNÝ DEBUT

30. 10. 1960

v Prahe
Československo – Holandsko 4:0

ÚSPECHY

1 x - vicemajster sveta (1962)
- majster ČSSR (1963/64)

HRÁČSKA KARIÉRA

Spartak Trnava (1957 – 1959,
1960 - 1963, 1965 – 1966)
Slovan Liberec (jeseň 1959)
Dukla Praha (1963/64)
Dukla Tábor (1964/65)
VŽKG Ostrava (1967 – 1969)
TJ Družstevník Křižovany nad Dudvám
hom (1970 – 1978)
TJ Družstevník Vlčkovce (1979 - 1982)

Vasil

Bolo ho plné ihrisko pri čiare, rýchlo menil miesto, zvlášť keď uháňal na súperovu bránku. Práve tak strelil svoj najpomätnejší gól v kariére. Bolo to na MS 1962 a dal ho Španielom. Pri stále kvetnatom rozprávaní o ňom zvykne pobaviť úvahou, že vtedy pri šprinte na Cedrunovu bránku musel utvoriť svetový rekord v behu na 50 metrov, lebo obrancovia ho nedobehli, hoci loptu mal na nohe on.

Legendou sa okrem jeho gólu stal aj titulok miestnych novín: Trnava hizo único gol! Jediný gól strelil Trnava! Štibrányiho meno vtedy v ďalekom svete akoby nikomu nič nehovorilo, pomýlili si ho s názvom klubu, za ktorý hral. A napokon predsa vstúpil do dejín, nielen československého futbalu.

S odstupom toľkých desaťročí a poznání jeho natures dnes veru nikoho ani neprekvapí, že má doma vo vitríne uložený trs trávy zo štadióna v čilskom Viña del Mar, kde sa zápas so Španielskom hral. „**Hoci je to teraz už len kus suchej trávy a vyzerá tak trochu ako tabak, má pre mňa obrovskú cenu,**“ aj v týchto slovách je odraz jeho obyčajného človečenstva.

Päť rokov po Čile odišiel do druholigových Vítkovic, potom ešte hrával za Křižovany a kariéru končil v rodných Vlčkovciach. Trénerom byť nechcel, túlavé povolanie mu po hráčskej kariére nepasovalo. Radšej robil učiteľa telocviku na základnej škole v Křižovanoch a šíril svoju lásku k športu a lopte medzi najmenšími viac ako tridsať rokov.

Vždy sa mohol spoľahnúť na skvelú kondíciu. Sám tvrdí, že v decembri 1961 na náročnom lyžiarskom výcviku z trnavského pedagogického inštitútu vyšliapal v kopcoch okolo Kežmarskej

chaty vari stovky kilometrov, takže vo februári 1962 mal v testoch pod dohľadom docenta Choutku najlepšie fyzické výsledky! To bol odraz k miestenke do 18-členného kádru pre svetový šampionát v Čile.

Legendárna je jeho prezývka Vasil. Počas sústreďenia Spartaka v Rumunsku šiel so spoluhráčmi do kina na film o rybároch. Jeden sa volal Vasil a bol si so Štibrányim podobný ako dvojča. Keď ho tak Karol Tibenský oslovil, ostala mu prezývka na večné veky.

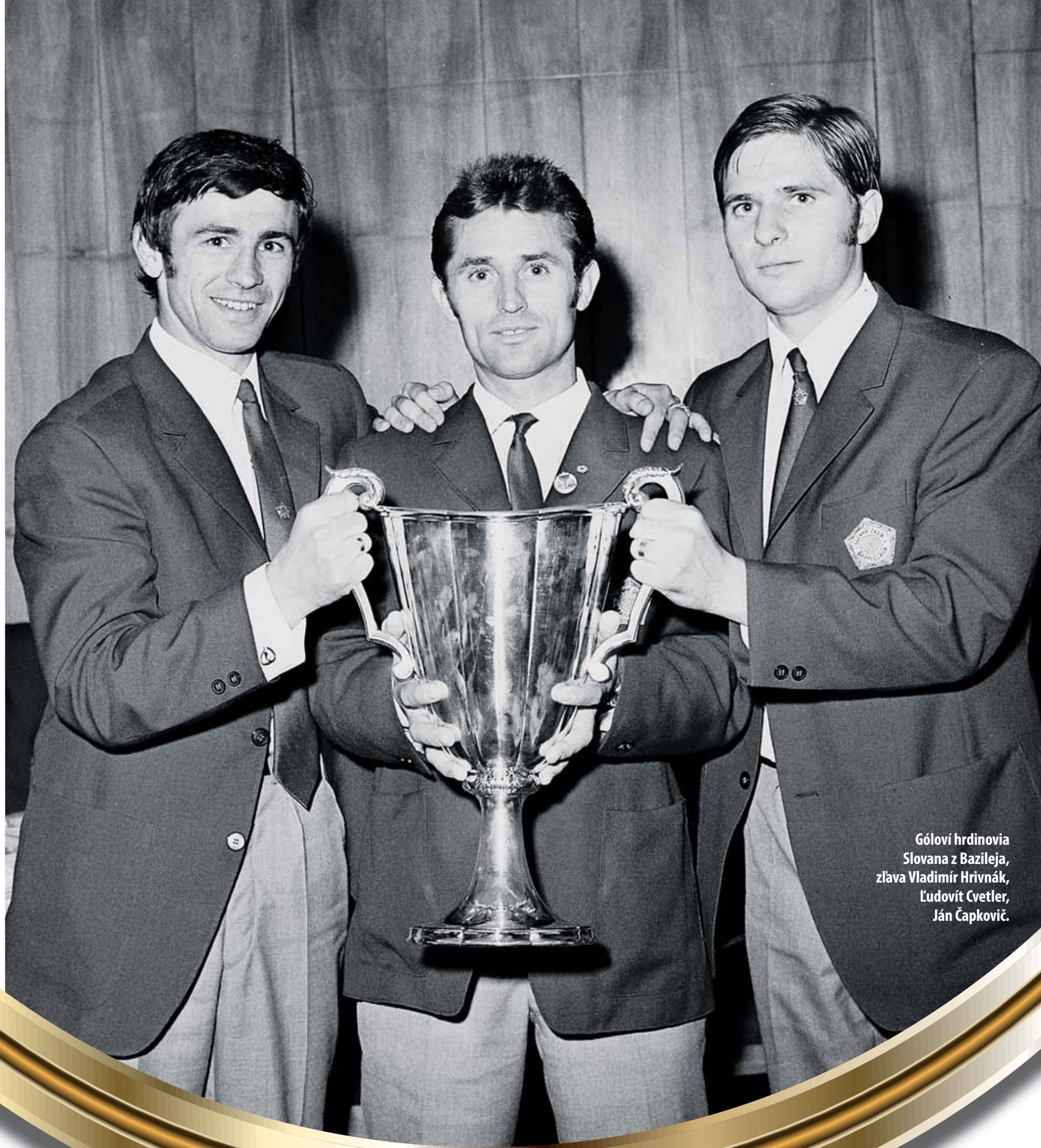
Po skončení hráčskej kariéry sa dal na tenis, hrával okresnú ligu a raketu držal v rukách ešte ako 75-ročný. Dlhé roky pôsobil ako lyžiarsky inštruktor. A ešte až do dnešných dní ho drží turistika. Pohyb spolu s pre neho typickým smiechom sú hlavné ingrediencie jeho chuti do života. Tisíckrát opakované rozprávanie o góle Španielom, niekoľko stokrát o tom, ako so spoluhráčom Dušanom Kabátom pilotovali počas afrického zájazdu Spartaka Trnava lietadlo nad púšťou a poriadne ním zatriasli, za čo si po prezradení vyslúžili od trénera Antona Malatinského poriadne zaucho. „**Aj preto to bol najväčší tréner,**“ pripomenul laureáta SSSF z roku 2018.

Od marca 2020 je v elitnej družine aj Jozef Štibrányi.

So spoluhráčmi z MS v Čile v roku 2017, zľava Jiří Tichý, Titus Buberník, Adolf Scherer, Jozef Štibrányi.

ĽUDOVÍT CVETLER

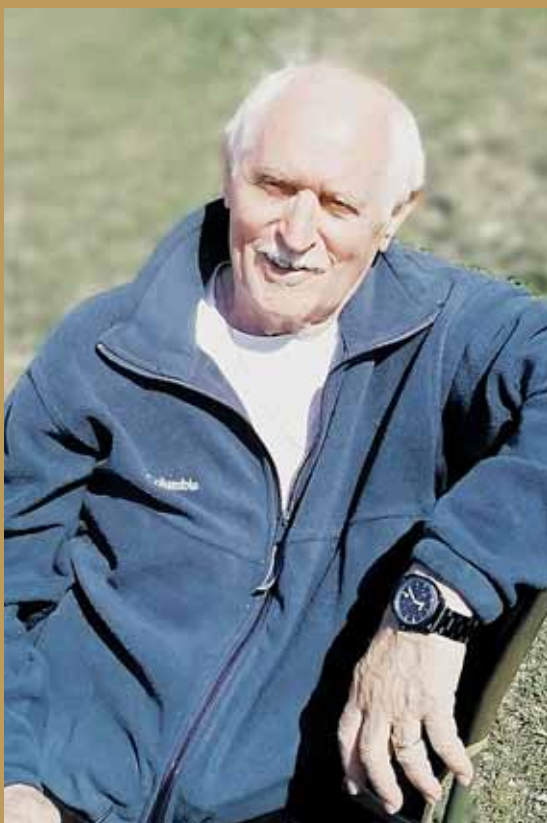
Góloví hrdinovia
Slovana z Bazileja,
zľava Vladimír Hrivnák,
Ľudovít Cvetler,
Ján Čapkovič.

ĽUDOVÍT CVETLER

(17. 9. 1938, Bernolákovo)

- v čs. lige odohral 257 zápasov, strelil 59 gólov, v belgickej 62 zápasov/16 gólov
- v európskych pohároch hral za Slovan v PVP v 16 zápasoch /3 góly a za Standard Liege v EPM v 11 zápasoch/3 góly
- držiteľ titulu Majster športu
- Strieborné kruhy SOV (2003), Zlatý odznak SFZ (2018)

REPREZENTÁCIA

A-mužstvo 2 zápasy/0 gólov, B-mužstvo 6/0, olympijský tím 7/2, juniory 3/0

REPREZENTAČNÝ DEBUT

11. 4. 1964

vo Florencii Taliansko – ČSSR 0:0

HRÁČSKA KARIÉRA

TJ Bernolákovo, Slovan Bratislava (1959 – 1969), Standard Liege (1969 – 1972), Zbrojovka Brno (1972 – 1974), Slovan Viedeň (1974 – 1976)

ÚSPECHY

- 1 x** víťaz PVP (1969)
- 1 x** striebro z OH (1964)
- 2 x** majster Belgicka (1970, 1971)
- 3 x** víťaz Čs. pohára (1962, 1963, 1968)
- 1 x** finalista SEP (1964)

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

ŠK Lehnice (1976 – 1978), dorast Slovan Bratislava (1978 – 1982, od 1984), TJ Lozorno, ŠK Kalinkovo (1982 – 1984), Slovan Bratislava (asistent 1987/88), mládež BTC Bratislava

Životnú šancu premenil

Je zapísaný aj v histórii európskych pohárových súťaží. V 1. minúte finálového zápasu PVP sezóny 1968/69 strelil vedúci gól Slovana do siete Barcelony. „**Hovorili o mne, že z desiatich šancí premením vždy iba jednu. Takže v predchádzajúcom zápase som musel zrejme deväť zahodiť... Nabehol som si na kolmú prihrávku, narazil som si loptu s Hrdličkom a trafil som z hranice šestnástky po zemi presne k žrdi,**“ opísal akciu ako komentátor Ľudovít Cvetler, známy tiež pod prezývkou Bakši. „**Po góle som veril, že ten zápas nemôžeme prehrať.**“ Slovan bazilejské finále vyhral. „**Vymenil som si dres s barcelonským kapitánom Rexachom. Mám ho odložený, rád na túto chvíľu spomínam a odvtedy sledujem hru a výsledky FC Barcelona,**“ potvrdil väzbu s katalánskym klubovým gigantom Lajko, ako ho pomenoval legendárny tréner Leopold „Jim“ Šťastný.

Bol aj dobrým stolným tenistom i hokejistom, s bernolákovskými spoluhráčmi si zahral druhú ligu a znalci hovorili, že možno mohol na ľade dokázať viac ako vo futbale, kto už dnes vie?

Za rodnú obec začal naháňať loptu ako malý žiak, prešiel tu mládežníckymi kategóriami až po dorast. Vtedy si ho vyhládol Slovan Bratislava. „**Naše družstvo zavolali na turnaj do Bratislavy, kde hrali Slovan, Inter a Petržalka. Mňa si všimli z Tehelného poľa, konkrétne Ivan Chodák, a zlanárili ma.**“ V Slovane pôsobil celkom dvadsať rokov, šestnásť ako hráč a štyri ako tréner.

Ešte čoby chlapca ho charakterizovali ako hráča s výbornou technikou, mimoriadnou výdržou a ojedinelou rýchlosťou. Dokopy to z neho robilo pozoruhodné krídlo. Zlé jazyky však poukazovali na to, koľko gólových príležitostí zmaril. V kronike storočného Slovana sa o ňom píše, že často sa dostával do šancí, čo dvíhalo divákov zo sedadiel, ale pričasto

aj zahadzoval, čo tiež vyvolávalo ozveny a zalamovanie rukami. Čo on na to?

„**Už som to povedal priateľom a spoluhráčom veľakrát. Pozrite sa na futbalistov slávnych klubov, zahadzujú šance tak, ako som ich zahadzoval aj ja. Nepremeniť môže len ten, kto sa v nej dokáže ocitnúť, a to je futbalové umenie. Kto nemá príležitosti, nedáva góly. Vždy som išiel do zápasu s cieľom skórovať a dal som dosť gólov, aj keď priznávam, veľa som zahodil.**“

Desať rokov si obliekal belasý dres, potom po víťaznej sezóne 1968/69 dostal povolenie na zahraničný angažmán. Vyšlo mu to na Belgicko, pôsobil v Standarde Liege. Parádna kapitola jeho kariéry, v červeno-bielych farbách získal dva majstrovské tituly. „**Po poslednej sezóne v Standarde, počas ktorej som strelil celkom 24 gólov, som oznámil trénerovi, že musím ísť domov. Nechcel veriť. „Kam by si chodil?“ pýtal sa ma. Lenže bolo to nariadenie štátnych orgánov z domu. Dodnes tomu nerozumiem, veď vonku hrali hráči po tridsiatke, ja som mal tridsaťštyri rokov.**“ V Belgicku sa naučil ešte dobré stejky so zeleninou a má na to slabosť dodnes.

Emigrácia mu ani nenapadla, nechcel ublížiť blízkym. Vrátil sa, pokračoval v kariére v Brne a potom ešte raz za hranicami, kúsok „za humnami“ vo Viedni.

Nasledovala trénerská etapa jeho života – Lehnice, Lozorno, Kalinkovo aj mládež v Slovane i pozícia asistenta Jána Zachara pri prvom mužstve.

Neskôr prešiel do stavebnej firmy a v nej pôsobil až do odchodu na dôchodok.

V olympijskom tíme pred Tokiom 1964, v spodnom rade druhý sprava.

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKEHO
FUTBALU**

VOJTECH CHRISTOV

V československej I. lige
má na konte takmer 200 zápasov
v pozícii hlavného rozhodcu.

VOJTECH CHRISTOV

(16. 3. 1945 vo Vranove nad Topľou)

- v I. lige začal rozhodovať ako 29-ročný
- v I. čs. lige viedol 198 zápasov
- rekordne 5-krát rozhodoval finále Čs. pohára
- prvý zápas na medzinárodnej úrovni viedol 28. 9. 1977 v Craiove (Universitatea – Olympiakos Nikózia, 1. kolo PVP), posledný 6. 11. 1991 v Innsbrucku (Swarowski Wacker – PAOK Solún, 2. kolo Pohára UEFA)

ÚSPECHY

2 x - účastník MS (1982 - asistent vo finále, 1986)

1 x účastník ME (1984, finále)
účastník OH (1980)
finále PVP (1979/80)
Držiteľ Zlatej píšťalky FIFA

Výnimočná rozhodcovská rozprávka

Zrodného Vranova nad Topľou vošiel do najväčších centier svetového futbalu. S rozhodcovskou píšťalkou v ústach či zástavkou na čiare futbalového ihriska v ruke križoval Vojtech Christov najprv okresy a mestá u nás doma, potom v mnohých európskych krajinách a napokon aj na ďalších kontinentoch.

Má za sebou štrnásťročnú medzinárodnú kariéru (1977 – 1991) a na konte 55 (plus 7 ako asistent na čiare) významných medzinárodných aj medzištátnych stretnutí, v nich zahrnuté mnohé naozaj veľké zápasy.

„Nikto nebol na medzinárodnom fóre spomedzi československých rozhodcov tak dlho. Od FIFA som dostal výnimku, aby som mohol rozhodovať aj po naplnení vekového limitu 45 rokov, takže som pod jej egidou dva roky ,nadsluhoval“

Potom, keď v roku 1993 píšťalku v súťažných zápasoch definitívne odložil do zamatového puzdra, pozvali ho prevziať Zlatý rozhodcovský odznak FIFA. Nie je na rozhodcovskom fóre väčšieho morálneho, spoločenského aj faktického ocenenia. Vo futbale pôsobil aj ďalej, 23 rokov bol delegátom zväzu, je členom Čestnej rady SSSF.

Prvá polovica 80. rokov 20. storočia bola vari najkrajším obdobím jeho rozhodcovskej kariéry. Na konto mu pribúdali samozrejme duely v domácej najvyššej súťaži (celkom si ich pripísal 198), ale aj na medzinárodnom poli. Zápasy v rámci Pohára UEFA (aj semifinále FC Liverpool – Bayern Mníchov či IFK Göteborg – FC Barcelona), EPM (aj semifinále Real Madrid – Hamburger SV) či PVP (finále FC Valencia – Arsenal), kvalifikačné

súboje reprezentačných tímov a neskôr aj duely na finálových turnajoch OH, ME aj MS, k tomu priateľské stretnutia.

„Ako hlavný som viedol otvárací zápas MS 1982 Argentína – Belgicko a bol som aj vo finále na čiare ako asistent Brazilčana Coelha. Neviem presne, koľko bolo rozhodcov, ktorí viedli prvý i posledný zápas na jedných MS, ale je ich len zopár,“ je právom hrdý na svoje miesto v histórii futbalu. O dva roky neskôr mu UEFA zverila finále ME. **„Šancu viesť rozhodujúce stretnutie šampionátu nemôže dostať rozhodca, ktorý nemá meno, ktorý si už nevybudoval renomé.“**

V skupinovej fáze rozhodoval súboj Nemecka so Španielskom a vrátil sa do Vranova, tak to vtedy robila UEFA. **„Vo štvrtok som pricestoval domov a v piatok mi oznámili, že sa vraciam do Paríža, dostal som finále majstrovstiev Európy!“** Lenže na sobotu mal už delegáciu do Prešova na finále o československý dorastenecký titul Tatranu s Baníkom Ostrava. Organizátori sa aj pýtali, či deň pred finále ME odpíska aj takéto stretnutie. **„Ľudia kvitovali, že som neodmietol, pripravili mi skvelú atmosféru, srdečne ma privítali, zorganizovali autogramiádu, gratulovali mi k finále ME.“**

Prekvapiť to však mohlo len toho, kto nevedel, že na cestu životom sa vydal po absolvovaní VŠE v Bratislave ako stredoškolský učiteľ, nedlho pracoval aj ako rozhlasový novinár. Z týchto jeho zamestnaní vyplynul rešpekt voči ľuďom, mládeži aj novinárom. Pre všetkých však vždy bude pri jeho mene znieť rozhodcovská píšťalka. Ako v rozprávke, ktorá sa naozaj stala.

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKEHO
FUTBALU**

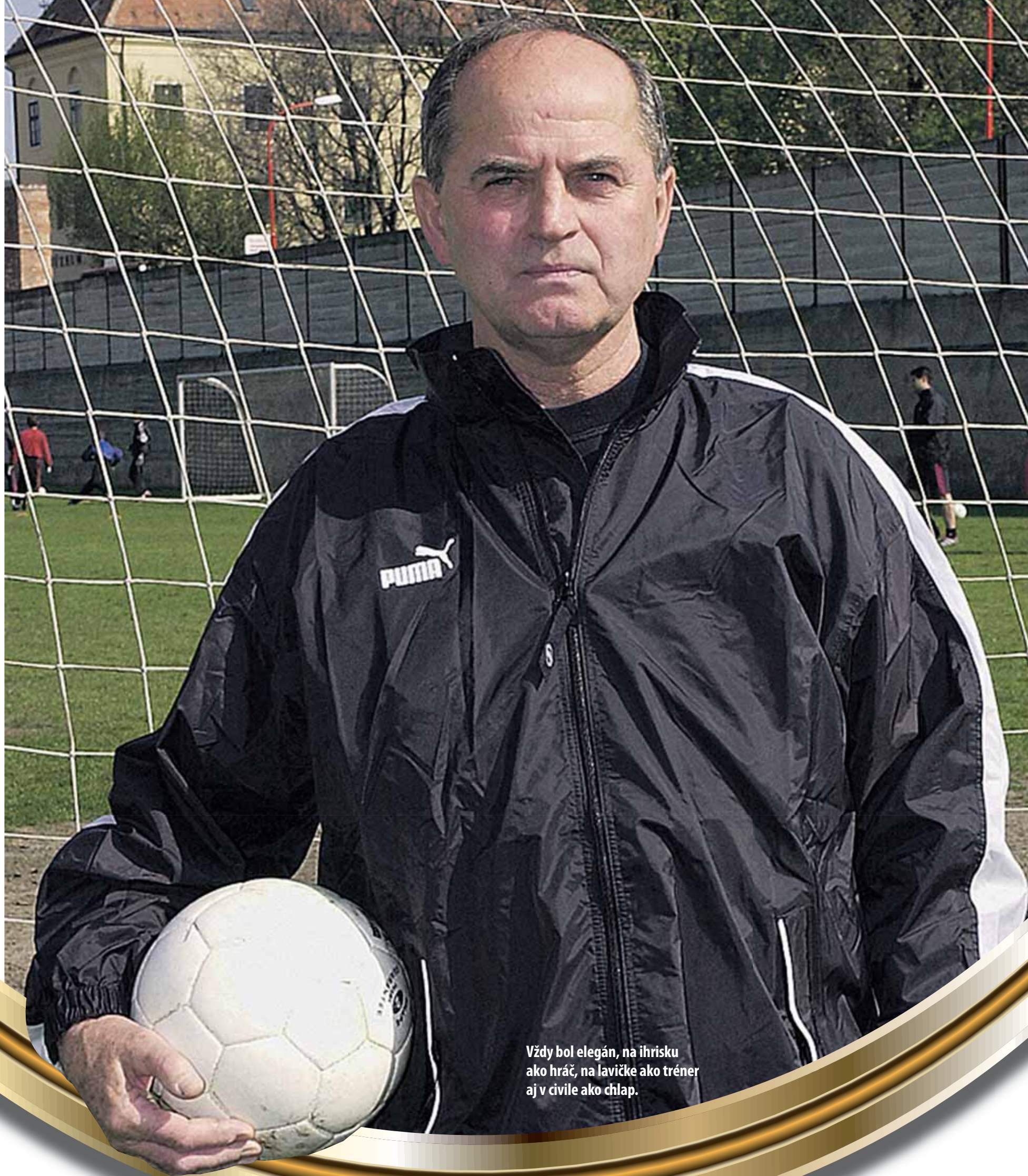

Ako rozhodca sa vždy zasadzoval za tímovosť: aj keď bol v pozícii hlavného, vľavo Bohdan Benedik, vpravo Štefan Czetö...

Aj keď bol asistentom ako vo finále MS 1982 spolu s hlavným Brazilčanom Coelhom a druhým asistentom Izraelčanom Kleinom.

STANISLAV JARÁBEK

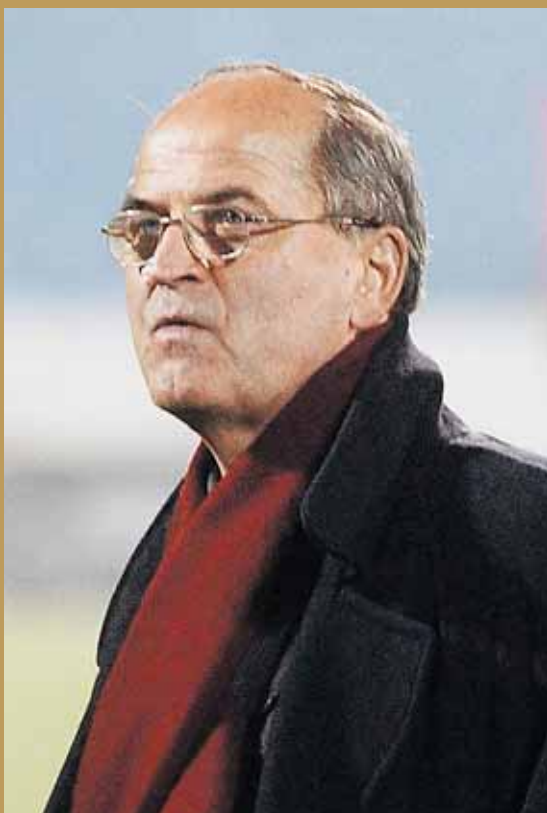
Vždy bol elegán, na ihrisku
ako hráč, na lavičke ako tréner
aj v civile ako chlap.

STANISLAV JARÁBEK

(9. 12. 1938, Suchá nad Parnou)

- v čs. lige odohral 293 zápasov, strelil 12 gólov
- v európskych pohároch hral za Spartak v 19 zápasoch
- nikdy nereprezentoval v A-mužstve, 2x bol v kádri, ale nenastúpil na zápas
- o účasť na OH 1964 prišiel, pretože sa priotrúvil hubami a vypadol z kádra

REPREZENTÁCIA

B-mužstvo 13 zápasov/0 gólov,
olympijský tím 11/0, juniori 5/0

HRÁČSKA KARIÉRA

Spartak Trnava (1957 – 1958,
1960 – 1971), Dukla Pardubice
(1958 – 1960), TJ VŽKG (1971 – 1973)

ÚSPECHY

- 3 x** majster ČSSR
(1968, 1969, 1971)
- 1 x** víťaz Slovenského pohára
(1971)
- 1 x** víťaz Stredoeurópskeho
pohára (1967)

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

Spartak Trnava B (1973 – 1975), MŠK
Žiar nad Hronom (1975 – 1978), Hutník
Sereď (1978 – 1980), SH Senica (1980
– 1983), Baník Ostrava (1983/84),
Plastika Nitra (1984/85), Spartak Trnava
(1985 – 1989), Dukla B. Bystrica (1989
– 1991), ČSFR 21 (1990 – 1992, asistent),
JZD Slušovice (1991/92), FC Nitra (1992
– 1993), SK Kroměříž (1994), Petra
Drnovice (1994 – 1996), Tauris Rimav-
ská Sobota (1996), Slovan Duslo Šaľa
(1997/98), Dukla B. Bystrica (1998/99),
Slovan Bratislava (1999 – 2001), Spartak
Trnava (2001, 2003/04), Lokomotíva Tr-
nava (2004/05), Hrnčiarovce (2005/06),
ŠK Blava Jaslovské Bohunice (2007
– 2010), Chemolák Smolenice (2011).

Šabl'a ako stálica

Vždy to bol to frajer v tom naj-
lepšom zmysle slova. V sezóne
1967/68, keď Spartak premié-
rovo triumfoval v čs. lige, mal
na rukáve kapitánsku pásku, bol prvým
futbalistom v histórii Spartaka Trnava,
ktorý nad hlavu dvihol majstrovskú
trofej.

„O tom rozhodol tréner Malatinský,
neviem, čo mu to zišlo na um. V kádri
Spartaka bol vtedy aj o niečo starší
spoluhráč Valér Švec a ten krátky
čas bol kapitánom, no potom tréner
vyhlásil, že kapitánom bude Šabl'a,
a bolo,“ povedal Stanislav Jarábek. Kapi-
tánom bol aj v olympijskom tíme ČSSR
na Hrách v Mexiku v roku 1968.

Prezývka Šabl'a ho dokonale vystiho-
vala. „Hral som ako sedemnásťročný
prvý zápas za Spartak, prípravný.
Bolo to v Topolčanoch, na škvare
som robil vkĺzačky. Potom v šatni
vraví skúsený Jano Šturdík nášmu
funkcionárovi: To ste nám poriadnu
šabľu doniesli, ten ich brúsil... Tak mi
to zostalo,“ taká je história o vzniku
jeho futbalového mena, ktoré sa stalo
legendárnym v niekoľkých generáciách
futbalistov.

Napriek razantnosti v hre i zárokoch
bol počas celej kariéry vylúčený len
dvakrát. Aj po rokoch vie presne, prečo
sa to stalo prvý raz. „Bolo to v Nitre
v roku 1963 v druhej lige. Celý týždeň
mi hnisl palec na nohe, doktor mi
strhol necht, veľmi to bolelo. Ale
hral som. A Miloš Hrnčár mi na nohu
nechtiac stúpil. Dal som mu facku
a on mi ju vrátil. Rozhodca nás oboch
vylúčil.“ Druhý raz to bolo na mexickej
olympiáde, v 89. minúte zápasu
s Guatemalou.

Bol šéfom vzadu, rozkazoval, dirigoval,
organizoval, kričal na spoluhráčov. Aj na
Adamca, čo si dovoľil len málokto. „Keď
som bol kapitánom, niekedy padali
voči rozhodcom odo mňa aj hrubšie
slová, postupom času sme si ale vy-
budovali vzájomnú úctu a veľmi sme

si neubližovali,“ jemu vlastný
nadhľad uplatnil aj vtedy, keď hovoril
i o tej stránke hráčskeho života, ktorou
sa futbalisti veľmi nepýšia.

Od deviatich rokov bývali Jarábekovci
v Trnave neďaleko štadióna. On chodil
podávať lopty a jeho snom bolo hrať raz
za Spartak. Stalo sa, jeho rodičia za neho
od trnavských funkcionárov dostali kilo
bryndze a materský oddiel sadu starších
dresov.

Zamiloval sa do Trnavčanky a sú spolu
stále. „Moja manželka Elenka mala
pre moju vášeň pochopenie, pretože
aj ona miluje futbal. Zo všetkého
najdôležitejšie je dobre sa oženiť,
potom sa máte dobre,“ v každom jeho
vyjadrení je vtip i múdrosť, skúsenosť
i nadhľad. Napríklad aj veta: „My sme
vedeli tri rozhodujúce veci: hrať fut-
bal, spievať a piť...“

Populárnym a obľúbeným sa stal aj
pre schopnosť skvele rozprávať príbehy,
skutočné i trošičku prifarbené, s parád-
nou pointou, poučné i zábavné zároveň.
Neskôr, už ako tréner, mal vždy pri sebe
neodmysliteľný zápisník s vtipmi,
z ktorého čerpal pri akejkoľvek téme.

Ako hlboko sa zapísal do histórie
čoby hráč, má svoje neprehliadnuteľné
miesto i ako tréner. Na lavičku sa pre-
sunul plynulo z ihriska: keď v roku 1973
skončil vo Vítkoviciach, prevzal trnavské
béčko v divízii. A potom nasledovalo
ďalších dvadsať klubových kapitol a jed-
na reprezentačná, tá posledná bola
v Smoleniciach v roku 2011!

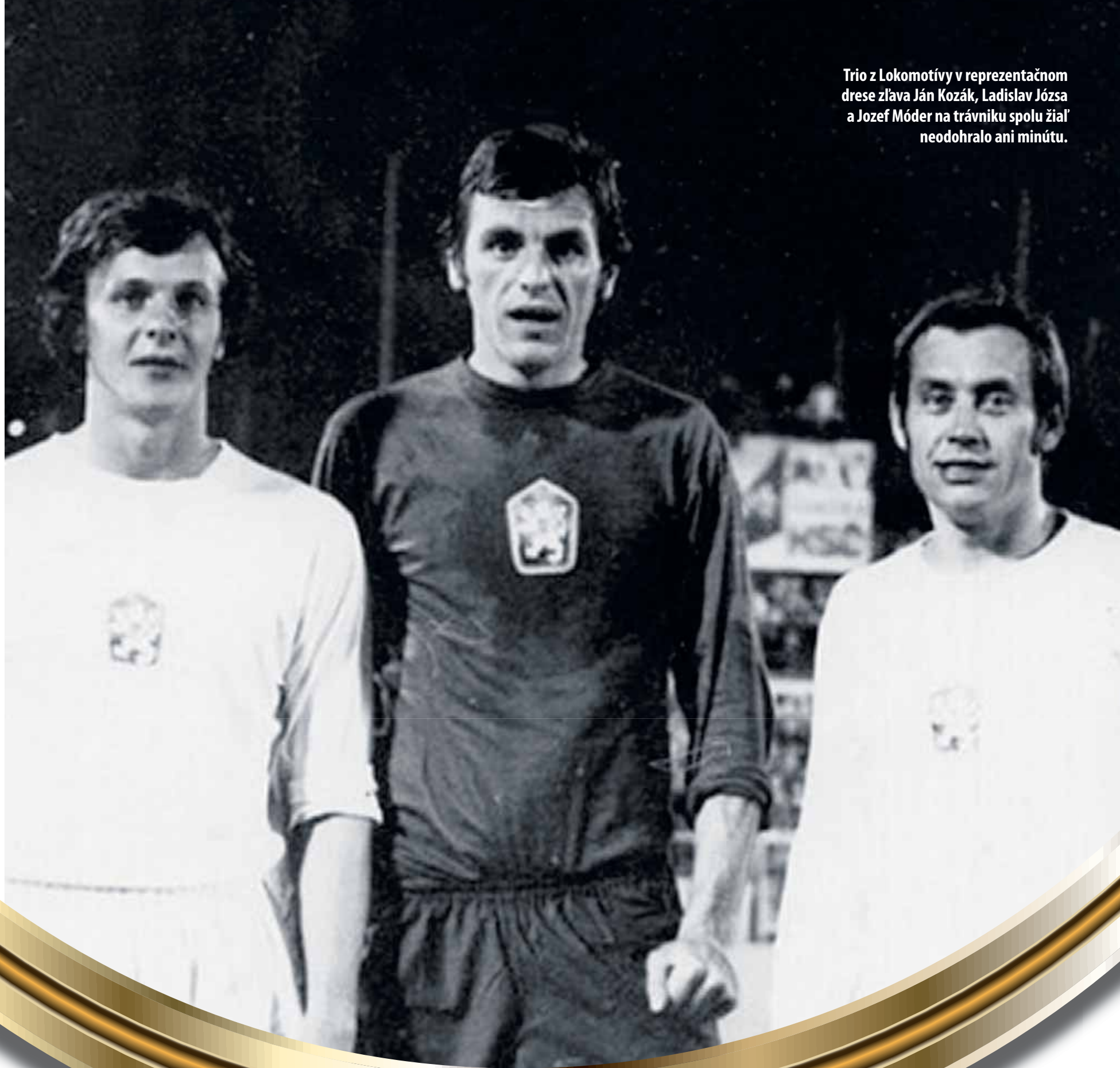
Vždy priamy a pravdovravný chlap sa
v jednej vete naozaj pomýlil: „Ja som
nebol nikdy veľká hviezda, ale stálica.“

Pretože on hviezdou naozaj bol.
A stálicou navždy je.

Pri svojom jubileu 80 rokov spolu s ďalším jubilantom Ľudovítom Cvetlerom v Sieni slávy slovenského futbalu spo-
lu s prezidentom SFZ Jánom Kováčikom, legendou Ladislavom Petrášom a predsedom BFZ Jurajom Jánošíkom.

JOZEF MÓDER

Trio z Lokomotívy v reprezentačnom drese zľava Ján Kozák, Ladislav Józsa a Jozef Móder na trávniku spolu žiaľ neodohralo ani minútu.

JOZEF MÓDER

(19. 9. 1947 v Tvrdošovciach)

- v čs. lige odohral 318 zápasov, strelil 75 gólov, v rakúskej lige 60 zápasov/9 gólov
- v najvyššej súťaži debutoval 10. júna 1967 v zápase Interu proti Spartaku Hr. Králové, vo veku 19 rokov, 8 mesiacov a 22 dní
- člen futbalovej Košickej jedenástky storočia
- v európskych pohároch odohral 12 zápasov
- má titul Majster športu (1976), držiteľ Ceny Fair-play Ivana Chodáka (2006)

REPREZENTÁCIA

A-mužstvo 17 zápasov/3 góly, olympijský tím 3/0, tím do 23 rokov 1/0, juniori 1/2

REPREZENTAČNÝ DEBUT

26. 4. 1972

v Plzni ČSSR – Luxembursko 6:0

HRÁČSKA KARIÉRA

Tvrdošovce (1960 – 1965), Inter Bratislava (1966/67) Lokomotíva Košice (1967 – 1971, 1973 – 1980, 1982/83), Dukla Praha (1971 – 1973), GAK Graz (1980 – 1982)

ÚSPECHY

- 1 x** majster Európy (1976)
- 2 x** víťaz Čs. pohára (1977, 1979)
- 2 x** víťaz Slovenského pohára (1977, 1979)
- 1 x** víťaz Rakúskeho pohára (1981)

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

Lokomotíva Košice (od 1983 – 1985 asistent, potom hlavný tréner, 1989 – 1993), pôsobenie v Kuvajte - Al Tadhamon (1986 – 1987, U18, Al Sha-bab (1987 – 1988, U18, Al Tadhamon 1994/95, Al Fahaheel 2001 – 2003), 1. FC Košice (1995 – 1998 asistent), Ličartovce (2003 – 2014), reprezentácia Slovenska (1999, asistent)

Poctivý

šampión

V reprezentačnom drese strelil tri góly, všetky vo štvrtfinále zlatých ME, všetky do bránky Sovietskeho zväzu. Jeho podpis je tak za postupom nášho mužstva na finálový turnaj do Juhoslávie, na konci ktorého bol titul majstrov Európy. „Často si na to spomínam. Bolo mi to jednoducho takto súdené. Musím však priznať, že som mal v stretnutiach so Sovietmi veľké šťastie,“ povedal Jozef Móder o svojich najväčších okamihoch slávy v reprezentácii, ktorej pomohol k titulu európskeho šampióna v roku 1976. Kdesi-čosi sa vtedy šušalo, že má o neho záujem Real Madrid...

Premiéru v reprezentačnom áčku absolvoval 26. apríla 1972 v Prahe proti Luxembursku. Na svoje posledné medzištátne stretnutie nastúpil 21. septembra 1977 v Škótsku. Za vyše päť rokov stihol s národným tímom zápasy s rôznymi výsledkami, samozrejme, vrcholom boli ME 1976.

Lutoval jedno, že nikdy sa v národnom tíme nestretla v jednom zápase trojica z Lokomotívy Móder – Kozák – Józsa. „To by bola bomba, všetci by pozerali, čo by sme spolu dokázali.“

Tvrdošovce dali nášmu futbalu troch báječných hráčov a každý z nich urobil kariéru inde. Juraj Szikora v bratislavskom Interi, Ladislav Móder v Slovane a jeho o dva roky mladší brat Jozef v košickej Lokomotíve. Pre klub z Čermela bolo šťastím, že sa ho práve funkcionárom železničiarov podarilo presvedčiť, aby nasledoval svojho rodáka Gyureka a prišiel na východné Slovensko. Pritom už rok ho mal v sieti ligový žltó-čierny Inter, kde mal za spoluhráčov okrem rodáka Szikoru i Javoreka či Buberníka a Weissu najstaršieho.

V Lokomotíve strávil dlhé obdobie, prerušené len vojenčinou v pražskej Dukle a legionárčením v Grazi, kam šiel na konci hráčskej kariéry ako 33-ročný, aj keď

do Čermela sa ešte na derniéru predsa len vrátil. Bol kapitánom, osobnosťou mužstva, v ňom získali košickí železničari veľkú oporu, futbalistu tvorivých schopností, finálnych prihrávok aj autora mnohých gólov.

V sezóne 1977/78 skončila Lokomotíva na 3. mieste v lige, štyri body za majstrovskou Zbrojovkou Brno a dva za vicešampiónom Duklou Praha, hoci mužstvo malo kvalitu aj na najvyššiu metu. „Titul sme nezískali, pretože podmienky ambície klubu nedočkavoali až tak vysoko, funkcionári sa síce snažili, ale boli príďaleko od hlavného diania,“ vyznal sa kapitán železničiarov o mnoho rokov neskôr.

Prirodzene sa stal predĺženou rukou trénerov a bolo jeho osobným futbalovým šťastím, že ho počas kariéry viedli také persóny ako Milan Moravec, Jozef Jankech, Michal Baránek, Jaroslav Vejvoda, Zlatko Čajkovski či Vaclav Halama.

Pokračoval vo futbale aj on na lavičke. Viedol Lokomotívu Košice, opakovane pracoval v Kuvajte, bol členom realizačného tímu 1. FC Košice v rokoch najväčšieho progresu klubu s dvoma majstrovskými titulmi, dlhý čas trénoval druholigové Ličartovce, krátko bol asistentom pri reprezentácii Slovenska.

Dnes už dokáže žiť bez aktívneho vstupu do futbalu, i keď sleduje dianie u nás i v zahraničí. Ostal v spojení s bývalým spoluhráčom a priateľom Jánom Kozákom, ako krstný otec mu pustil jeho knihu do sveta. A sleduje tretiu generáciu Móderovcov vo futbale, po ňom kráčaľ touto cestou syn Roland a veľa si sľubuje od vnukov Lukasa a Leonarda.

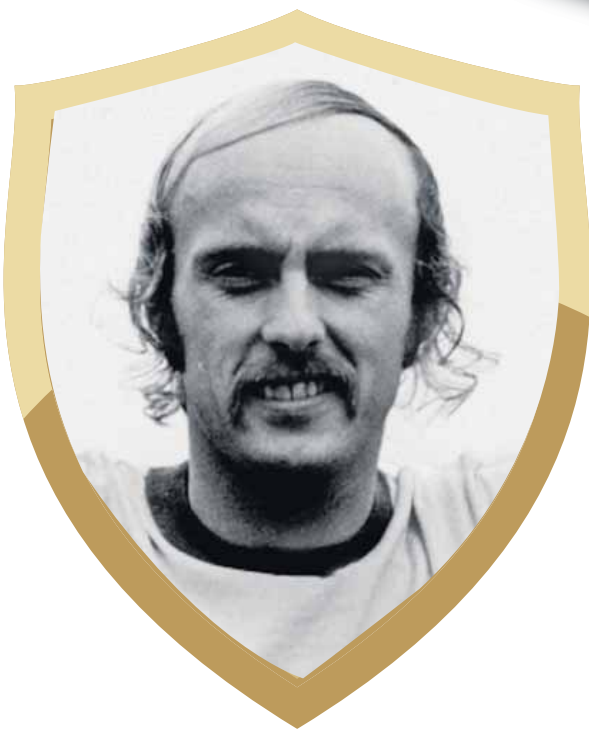
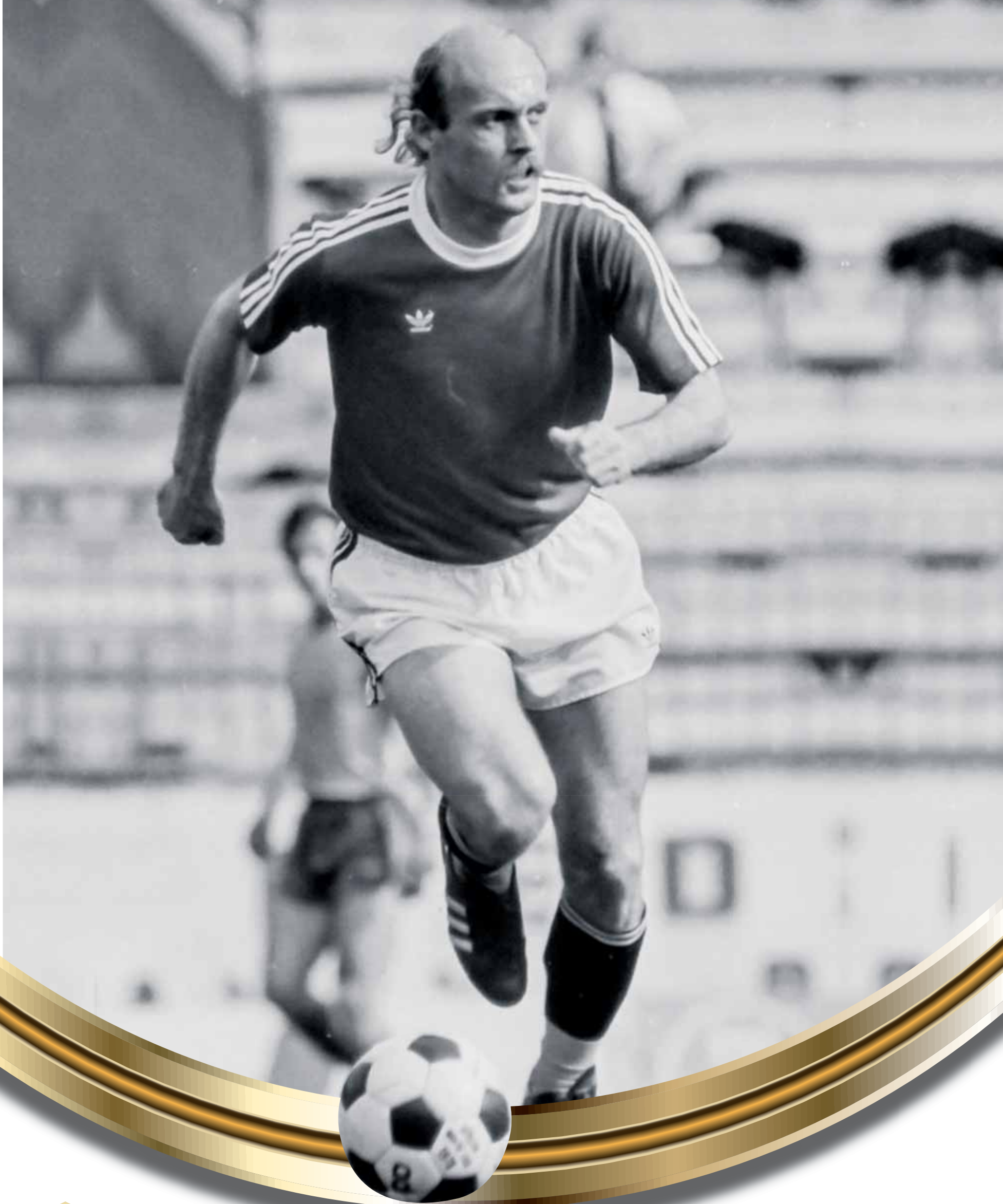

Lokomotíva v sezóne 1978/79 pod vedením trénera Jankecha, Jozef Móder v dolnom rade druhý zľava.

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKÉHO
FUTBALU**

JAROSLAV POLLÁK

JAROSLAV POLLÁK

(11. 7. 1947, Nižný Medzev – 26. 6. 2020, Košice)

- v čs. lige odohral 418 zápasov, strelil 25 gólov, v rakúskej lige 65 zápasov, 1 gól
- 3. miesto v ankete Futbalista roka 1971
- Majster športu (1976), Športová osobnosť Košíc (2015)
- v ankete France Footballu Zlatá lopta 15. miesto (1976)
- víťaz ankety Košický futbalista storočia (2003)

REPREZENTÁCIA

A-mužstvo 49 zápasov/1 gól, olympijský tím 9/1, junióri 5/0, dorast 4/0

REPREZENTAČNÝ DEBUT

23. 6. 1968

v Bratislave ČSSR – Brazília 3:2

HRÁČSKA KARIÉRA

VSS/ZŤS Košice (1965 – 1977, 1983 – 1988), Dukla B. Bystrica (1977 – 1979), Sparta Praha (1979 – 1980), Austria Salzburg (1981 – 1983)

ÚSPECHY

- 1 X** majster Európy (1976)
- 1 X** bronz ME (1980)
- 1 X** bronz z ME dorast (1965)
- 1 X** víťaz Slovenského pohára (1973)
- 1 X** víťaz Čs. pohára (1980)
- 1 X** víťaz Českého pohára (1980)
- 1 X** účasť na MS (1970)

FUNKCIONÁRSKA KARIÉRA

1. FC Košice (1995-2000), Sparta Praha (1997 - 1999)

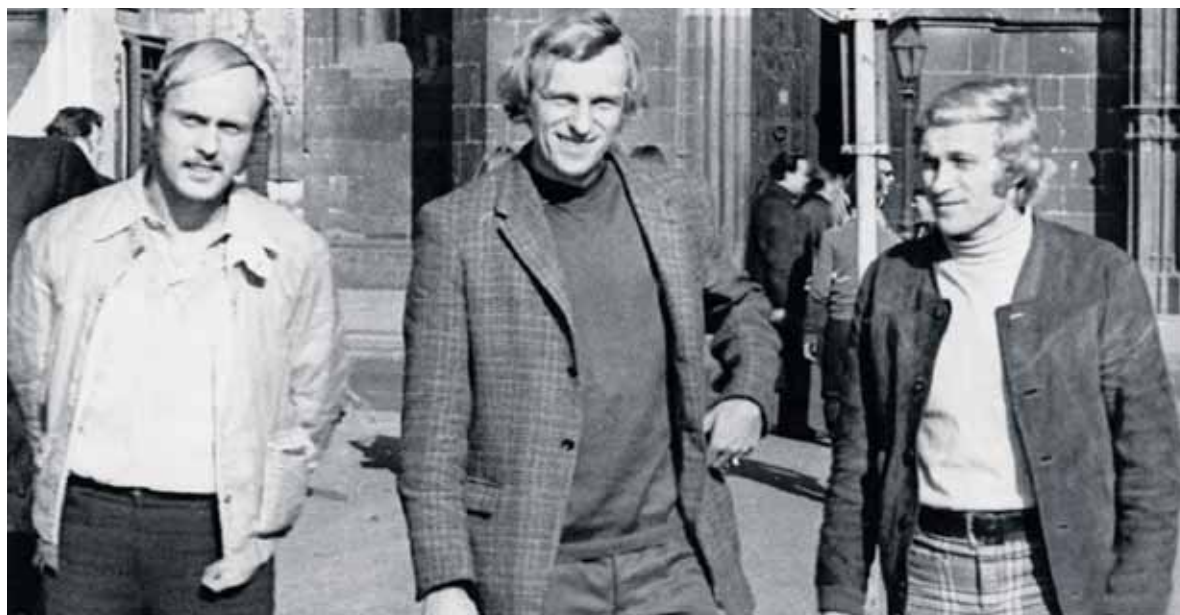
90 minút mu bolo málo

To boli také časy, že keď sa kdekoľvek vo futbalovom prostredí povedalo „Bobby“, každý vedel, o koho ide. Hráč s dvoma plúcami, s typickým vysokým čelom, ktoré už v mladšom veku prikrývalo iba zo pár vlasov, upravených do „prehadzovačky“ ako Angličan Robert Charlton, s ktorým mal zhodný herný prejav a veľmi podobný pohyb s loptou aj bez nej. Toto bol však Slovák, rodák z Nižného Medzeva, Jaroslav Pollák. Prezývka Bobby mu prischla natoľko, že ho tak volali široko-daleko priatelia, kamaráti, známi i neznámi a bola to značka absolútnej futbalovej kvality.

S loptou začínal v Šaci, ale veľmi skoro sa stal členom košických VSS. V lige debutoval pod vedením Štefana Jačianskeho a už onedlho sa stal motorom hry strojárov a so spoluhráčmi Andrejom Daňkom a Jozefom Štafujem vytvorili legendárne trio žltomodrých v strede poľa.

Pevne patril do kostry zlatej partie trénerov Ježka a Vengloša, ktorá prešla kvalifikáciou a vyraďovacími zápasmi až po finálový turnaj ME 1976 v Juhoslávii. Pollák odohral iba prvý zápas, semifinále s Holandskom v Záhrebe, aj to nie až do konca, waleský rozhodca Thomas ho v 60. minúte vylúčil. O veľa rokov neskôr sa k súboju s Neeskensom, po ktorom nedohral zápas s Holandskom, vrátil v knihe Zlatý Belehrad 1976 slovami: **„Spätne to vidím, akoby to tak malo byť. Namiesto mňa išiel vo finále do základu Janko Švehlík a strelil Nemcom dôležitý gól. Dal by som ho ja? Ktovie, on ho dal a my sme sa aj preto stali európskymi majstrami.“**

Ale už debut v národnom tíme mal taký ako málokto: 23. júna 1968 proti Brazílii, na konci víťazstvo Československa 3:2 po Adamcovom hetriku. A také zastávky, ako MS 1970 v Mexiku, sedem medzištátnych zápasov v drese ČSSR

Troja špičkoví športovci s väzbou na Košice, medzi futbalistami Jaroslavom Pollákom a Jánom Pivarníkom je atlét Jozef Plachý.

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKÉHO
FUTBALU**

s kapitánskou páskou a samozrejme už spomínané zlaté ME v Juhoslávii, na ktoré nadviazal bronzom z ME 1980, hoci na tých nenastúpil ani na minútu.

Všade, kde hral, bol motor mužstva a 90 zápasových minút bolo pre neho málo. Všetci o ňom vedeli, že nebol hladný po góloch, preto čísla jeho streleckých zápisov nie sú vôbec ohurujúce, hoci počet absolvovaných zápasov vyvoláva veľký rešpekt. V čs. lige je tretím v rebríčku s najvyšším množstvom štartov, počas dvojročného pôsobenia v Salzburgu prakticky nevynechal súťažné stretnutie za Austrii.

Celý život bol švihák, na ihrisku aj mimo neho. **„Potrpel si aj na pohodlie, rád sa pekne, módne obliekal, mal vždy dobré auto. Žil si svoj život, kamarátov si prísne vyberal,“** tak ho vnímal Ján Pivarník, spoluhráč z VSS i reprezentácie.

Po skončení hráčskej kariéry sa uplatnil ako špičkový funkcionár, stavať mohol aj na vysokoškolskom diplome, právnickú fakultu ukončil na pražskej Karlovej univerzite. Pracoval v 1. FC Košice, v najúspešnejších rokoch bol viceprezidentom klubu, neskôr prezidentom, pôsobil i ako športový riaditeľ Sparty Praha, keď Rezešovci rozšírili svoje impérium do českej metropoly.

Potom sa však vytratil nielen z futbalu, pred verejnosťou sa uzavrel. Prečo to spravil, vie naozaj len málokto. Prístup k nemu mali okrem úplne najbližších len dvaja nefutbaloví priatelia. A hudba, miloval celý život piesne Elvise Presleyho.

LAUREÁTI 2016

**Jozef
ADAMEC**
(26. 2. 1942 – 24. 12. 2018)

**Jozef
ČAPKOVIČ**
(11. 1. 1948)

**Karol
DOBIAŠ**
(18. 12. 1947)

**Ján
POPLUHÁR**
(12. 9. 1935 – 6. 3. 2011)

**Adolf
SCHERER**
(5. 5. 1938)

LAUREÁTI 2017

**Titus
BUBERNÍK**
(12. 10. 1933)

**Štefan
ČAMBAL**
(17. 12. 1908 – 18. 6. 1990)

LAUREÁTI 2018

**Andrej
KVAŠŇÁK**
(19. 5. 1936 – 18. 4. 2007)

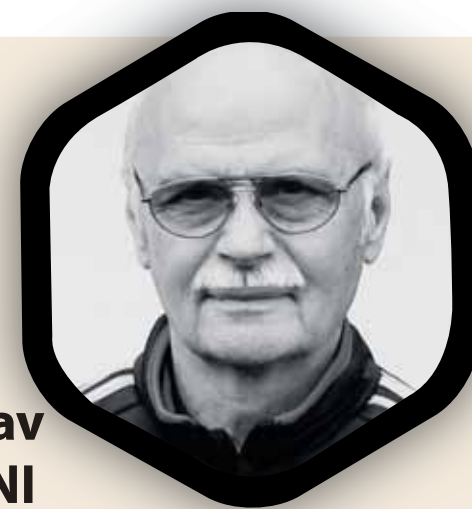

**Anton
MALATINSKÝ**
(15. 1. 1920 – 1. 12. 1992)

LAUREÁTI 2019

**Ladislav
JURKEMIK**
(20. 7. 1953)

**Ladislav
KAČÁNI**
(1. 4. 1931 – 5. 2. 2018)

**Karol
GALBA**

(2. 2. 1921 – 15. 11. 2009)

**Karol
JOKL**

(29. 8. 1945 – 28. 10. 1996)

**Anton
ONDRUŠ**

(27. 3. 1950)

**Viliam
SCHROJF**

(2. 8. 1931 – 1. 9. 2007)

**Leopold
ŠŤASTNÝ**

(23. 5. 1911 – 14. 5. 1996)

**Jozef
VENGLOŠ**

(18. 2. 1936 – 26. 1. 2021)

**Jozef
KŠIŇAN**

(3. 1. 1927)

**Ján
PIVARNÍK**

(13. 11. 1947)

**Michal
VIČAN**

(26. 3. 1925 – 27. 1. 1986)

**Marián
MASNÝ**

(13. 8. 1950)

**Ladislav
PETRÁŠ**

(1. 12. 1946)

**Anton
URBAN**

(16. 1. 1934 – 5. 3. 2021)

**Ladislav
KUBALA**

(10. 6. 1927 – 17. 5. 2002)

**Milan
SLUŽANIČ**

(2. 4. 1937 – 6. 7. 2020)

**Alexander
VENCEL st.**

(8. 2. 1944)

Pred Jozefom Venglošom sa otvorila nebeská brána

FIFA v roku 2014 udelila Jozefovi Venglošovi najvyššie vyznamenanie, Order of Merit. Medzi tými, pred ktorými dostal vtedy prednosť, bol aj sir Alex Ferguson, legendárny škótsky manažér Aberdeenu, škótskej reprezentácie a najmä Manchestru United. Práve on prejavil slovenskému trénerovi poctu, keď ho pri spoločnom stretnutí usádzal. Ukázal na stoličku a povedal: „**Toto je miesto pre trénerského pápeža.**“

Okamih, ktorý dokonale ukazuje, akú vážnosť, rešpekt, uznanie si svojím nielen futbalovým životom vyslúžil ružomberský rodák (narodený 18. februára 1936) vo svete nielen futbalom. Ako hráč bol dobrý, ako tréner výborný. Ako človek vždy ľudský.

Krátko po dosiahnutí plnoletosti sa vydal do sveta. Najprv do Bratislavy, postupne s futbalom na všetky kontinenty.

Už od mladosti hral vždy, ako najlepšie vedel. Bol tímový hráč, všetky svoje schopnosti, predovšetkým kondíciu, obeťavosť a disciplínu, odovzdával do služieb kolektívu. Bol to tréner Leopold „Jim“ Šťastný, kto ho zavolať do kabíny prvého mužstva k hráčom ako Schrojť, Vičan, Pažický, Molnár, bratia Benedikovičovi, Čurgaly, Tegelhoff a ďalší.

Jozef Vengloš celý život neustále zdôrazňoval, že práve Šťastný bol popri strýkovi Jozefovi „Pufovi“ Bačkorovi pre neho jednou z kľúčových postáv v jeho futbalovom živote.

Spravil si miesto v zostave Slovana, získal titul majstra, odohral desiatky zápasov. To mu už kamaráti hovorili aj Lolo, pretože ako kapitán tímu dostal na turnaji vo Viareggiu od slávnej Giny Lollobrigidy pusku na líce, keď preberal víťaznú trofej. Jedna z mnohých historiek, ktoré pri celoživotnom pôsobení vo futbale zažil,

a talianska herečka bola jedným zo stoviek výrazných osobností sveta,

s ktorými sa osobne stretol, spoznal a rozprával. Boli medzi nimi futbalisti, tréneri, politici, herci, podnikatelia, veľkí aj tí najväčší, vzhľadom na všetko, čo v živote dosiahol on, jemu rovnocenní partneri.

Lebo on vo svojom fachu bol veličinou a znalí vecí s rešpektom potvrdili, že v mnohom predbehol dobu. Metódami, pochopením podstaty, detailnými prvkami na ihrisku, v prípravách, pri analýzach. To všetko tvorilo jeho špecifické know-how, vďaka ktorému bol úspešný.

Prvú trénerskú funkciu spojil s miestom v škole, aby mohol učiť. Bolo to v ďalekej Austrálii a on svojou podmienkou len potvrdil, ako dobre rozmýšľal. „**Chcel som mať stále prístup aj k teórii, aby som neustrnul v tepláčkoch na ihrisku,**“ preto v Sydney viedol FC Prague a učil na High School Maroubra. Kým hráčska etapa jeho futbalového života má len štyri kapitoly – Iskra Ružomberok, Slovan Bratislava, Dukla Pardubice a FC Sydney Prague

– zoznam trénerských zastávok je niekoľkonásobne dlhší. A iba jedna adresa sa opakuje, reprezentácia Československa.

Pracoval tam, kde videl potenciál napredovať, a s tými, ktorí uverili jeho myšlienkam. Preto on, hrdý Lipták, ktorého srdce patrilo Bratislave a Slovanu, posunul dopredu futbal napríklad aj v košíckom klube VSS, nastavil nové trendy v Aston Ville či Celticu Glasgow. Krok za krokom budoval svoje miesto v našom futbale, upevňoval si pozíciu v skupine najlepších, najschopnejších, najvplyvnejších. Bol klubovým aj reprezentačným trénerom, dokonalým teoretikom a mimoriadne schopným praktikom. Jeho výrazný rukopis je v majstrovských tímoch – Slovana, reprezentácie do 23 rokov, seniorského národného tímu. Bol prvým nebritským trénerom v anglickej lige. Žiaden iný tréner neprešiel s našou reprezentáciou dvakrát kvalifikáciou MS. Všetko dosiahol poctivou prácou. Nie je tajomstvom, že

mnohé dvere i duši mu otvorila jeho ľudskosť, džentlmenské vystupovanie, empatia. „**Veľa študoval, bol vzdelaný. Myslel často aj za nás, čo sa stane, keď prestaneme hrať futbal.**

Väčšina trénerov, ktorých som zažil, nám vravela: škola alebo futbal. Jediný on nás viedol k tomu, aby sme popri futbale aj študovali,“ opísal ho jeden z jeho najobľúbenejších zverencov Ján Pivarník. Základom Venglošovej práce bolo vždy a všade päť faktorov: znalosť, schopnosť, pracovitosť, vzdelanosť a slušnosť. Od toho sa odvíjali výsledky a časté úspechy.

Celý svoj futbalový život sa držal zásady, že nie je možné vybudovať silné mužstvo so slabým trénerom a ani najkvalitnejší tréner nič nezmože, keď nemá dobrých futbalistov.

Od posledného januárového utorka roku 2021 už o ňom hovoríme a píšeme v minulom čase, už na neho, jeho slová a skutky len spomíname. Aj v Sieni slávy slovenského futbalu, ktorej laureátom sa stal hneď v prvom roku jej existencie a pre ktorú štyri roky pracoval v Čestnej rade.

Miesto vo dvorane najväčších mu patrilo, samozrejme, oprávnene. Ako povedal Jock Brown, generálny manažér Celticu Glasgow: „**Je to ten najlepší muž, akého som v živote stretol. Najslušnejší, čestný, férový, srdečný, priateľský, mravný.**“ Platí stále, akurát už nie je, ale bol...

TRÉNUJEME NA EURO

SPOLU TO DÁME

EMÓCIE A SKUTOČNÁ FUTBALOVÁ ZÁBAVA

“ ĎAKUJEME ZA TVOJU PODPORU, NEZABÚDAJ, ŽE AJ TY SI DVANÁSTY SOKOL ”
JURAJ KUCKA, MAREK HAMŠÍK, PETER PEKARIK

SLEDUJ SOCIÁLNE SIETE,
ŠPORTOVÉ SPRAVODAJSTVO TV JOJ, POČÚVAJ
RÁDIO EXPRES A **STAŇ SA DVANÁSTYM SOKOLOM.**
VEĽA FANÚŠIKOVSKÉJ FUTBALOVEJ ZÁBAVY
A FANTASTICKÝCH VÝHIER NA TEBA ČAKÁ UŽ OD **APRÍLA.**

SLEDUJ, FANDI, VYHRÁVAJ

#IDEMENAEURO

V Sieni slávy FAČR sa prezentujú úspechy aj zo spoločných federálnych rokov

Národná hrdosť vo fascinujúcej rotunde

Stoštrnásť rokov čakala Futbalová asociácia Českej republiky (FAČR), založená v roku 1901, na sieň slávy. Čakanie sa oplátilo. V novom sídle v Prahe na Strahove sa rozliala v nádherných priestoroch, vystavené artefakty dokladajú historický význam česko-slovenského a českého futbalu v celosvetovom meradle. A vstupovať do nej je pre hráčske legendy skutočná česť.

Vedenie českého futbalu sa s myšlienkou zhmotniť úspechy a odkazy minulosti do výstavných priestorov zaoberalo mnoho rokov. Jedno obdobie, s podporou vtedajšieho predsedu Ivana Haška (2009 - 2011), mala prednosť idea múzea, pre ktoré sa hľadali priestory v centre Prahy.

Z pragmatických i finančných dôvodov však nakoniec zvíťazil koncept siene slávy v priestoroch sídla FAČR. „**V roku 2012 dostala futbalová asociácia na vybudovanie nového sídla investície od UEFA a FIFA vo výške päť miliónov eur, na**

ktorých sa európska federácia podieľala štyrmi pätinami, zvyšok pridala svetová,“ povedal Rudolf Řepka, bývalý generálny sekretár FAČR.

Už od počiatku bola do architektonického zámeru vložená požiadavka na sieň slávy. „**Nebolo to tak, že v postavenej budove sa hľadali priestory, ale vytvorenie siene bolo súčasťou projektu,**“ vysvetlil Řepka. Sieň slávy slávnostne otvorili v júni 2015 za prítomnosti vtedajšieho predsedu UEFA Michela Platiniho.

Hlavný priestor siene slávy má kruhový tvar, keď do nej

návštevník vstúpi, zo všetkých strán ho oslovuje lesk česko-slovenského a českého futbalu. „**Nazývame ju rotunda, čím sa zvýrazňuje noblesa a navyšuje sa národnú hrdosť,**“ vysvetľuje tvorca expozície Vojtěch Scheinost, ktorý pracoval predtým ako vedúci oddelenia športu v Národnom múzeu a dohliadal nad viacerými výstavami s futbalovou tematikou.

Vedľa rotundy je umiestnená tzv. „Svatyně“, ktorá adoruje tri najvýznamnejšie postavy českej (či československej) futbalovej histórie. Trojicu „svätých“ tvoria najlepší kanonier sveta Josef

Členovia Siene slávy FAČR

2006 – Josef Masopust
2007 – Andrej Kvašňák
2008 – Antonín Panenka
2009 – František Veselý
2010 – strieborný tím z MS 1962
2011 – Ladislav Novák
2012 – Ivo Viktor
2013 – Josef Bican
Karel Brückner
strieborný tím z MS 1934
2014 – Rudolf Baťa
2015 – Pavel Nedvěd
zlatý tím z ME 1976
2016 – Dušan Uhrin st.
strieborný tím z ME 1996
2017 – Zdeněk Nehoda
2018 – Karel Poborský

Bican a dvaja držitelia Zlatej lopty Josef Masopust (1962) a Pavel Nedvěd (2003). „**Každú veličinu pripomínajú dresy, trofeje, fotografie,**“ upozorňuje Scheinost.

Návštevníkov víta slučka filmových záberov, ktoré pripomínajú najväčšie kolektívne

úspechy, ďalší oddelený priestor vyplňajú portréty všetkých reprezentantov od rozpadu federácie a vytvorenia českého tímu v roku 1994.

Najpôsobivejšia je rotunda. V nej sú dejiny rozdelené chronologicky do dekád, začína sa rokom 1918, keď vznikol československý štát, ale odskoky sú, prirodzene, aj do rakúsko-uhorskej monarchie. A žiarivé okamihy sa na návštevníka valia: strieborné majstrovstvá sveta 1934 a 1962, zlatý európsky šampionát 1976, strieborný 1996. **„Zámerom bolo, aby to nebola len výstava tričiek a trofejí, ale aby sieň bola živá, moderná,“** hovorí Scheinost.

Naplniť ideu sa podarilo aj vďaka exponátom, akými sú strieborná medaila z MS 1934, zlatá olympijská z roku 1980, zapožičaná Ladislavom Vízkom, či Zlatá lopta Josefa Masopusta. Pohár za druhé miesto na MS 1962 a trofej z Pershingovej olympiády víťazných armád z roku 1919 požičalo Národné múzeum a do futbalovej siene slávy sa po využití na iný účel opäť vracajú.

Každý rok Sieň slávy FAČR

Legendárny brankár Petr Čech s jednou z trofejí získaných českou reprezentáciou.

ožije zvláštnym okamihom, keď sú do nej prijímané ďalšie osobnosti československého a českého futbalu. Tradícia sa začala v roku 2006, ako prvému sa dostalo tejto pocty Josefovi Masopustovi. O rok neskôr, už in memoriam, sa k nemu pripojil spoluhráč z národného tímu Andrej Kvašňák, čím bolo

náležite zdôraznené, že dejiny tvorili aj slovenskí hráči.

Práve Masopust vždy zdôrazňoval, že futbal je kolektívny šport a žiadal, aby sa rovnakej pozornosti ako on tešili aj jeho spoluhráči. Preto bol do Siene slávy FAČR prijatý v roku 2010 celý tím z MS 1962, čím si všetci pripomenuli úspešných Viliama

Schrojfa, Jána Popluhára, Adolfa Scherera, Josefa Štibrányiho, Josefa Adamca, Titusa Buberníka a Josefa Bombu.

Rovnako sa postupovalo aj v ďalších rokoch, medzi vyvolených zaradili aj strieborných medailistov zo svetového šampionátu v roku 1934 v Taliansku vrátane Štefana Čambala.

V roku 2015 vstúpili do siene legendy zo zlatého európskeho šampionátu 1976 v Juhoslávii a pokropili sektom hviezd, ktorá bude na podlahe vždy ich úspech pripomínať, zo Slovákov teda Karol Dobias, Alexander Vencel, Ján Pivarník, Anton Ondruš, Jozef Čapkovič, Koloman Gögh, Jozef Móder, Jaroslav Pollák, Marián Masný, Ladislav Jurkemik, Ján Švehlík, Dušan Herda, Pavol Biroš a Dušan Galis.

Česká futbalová sieň slávy bude prijímať svojich členov aj naďalej a je isté, že svoje hviezdy v nej vylestia aj ďalší slovenskí zástupcovia. Ich zápisov v spoločnom a po 1. januári 1993 aj v českom futbale bolo i je veľa. A určite ešte bude.

STANISLAV HRABĚ,
Ruik Fotbal

Pohľad na rotundu Siene slávy FAČR.

ĎAKUJEME ZA PODPORU

Platinoví partneri

Mediálni partneri

Partneri

Oficiálni dodávateľia

